

הרשימה המלאה

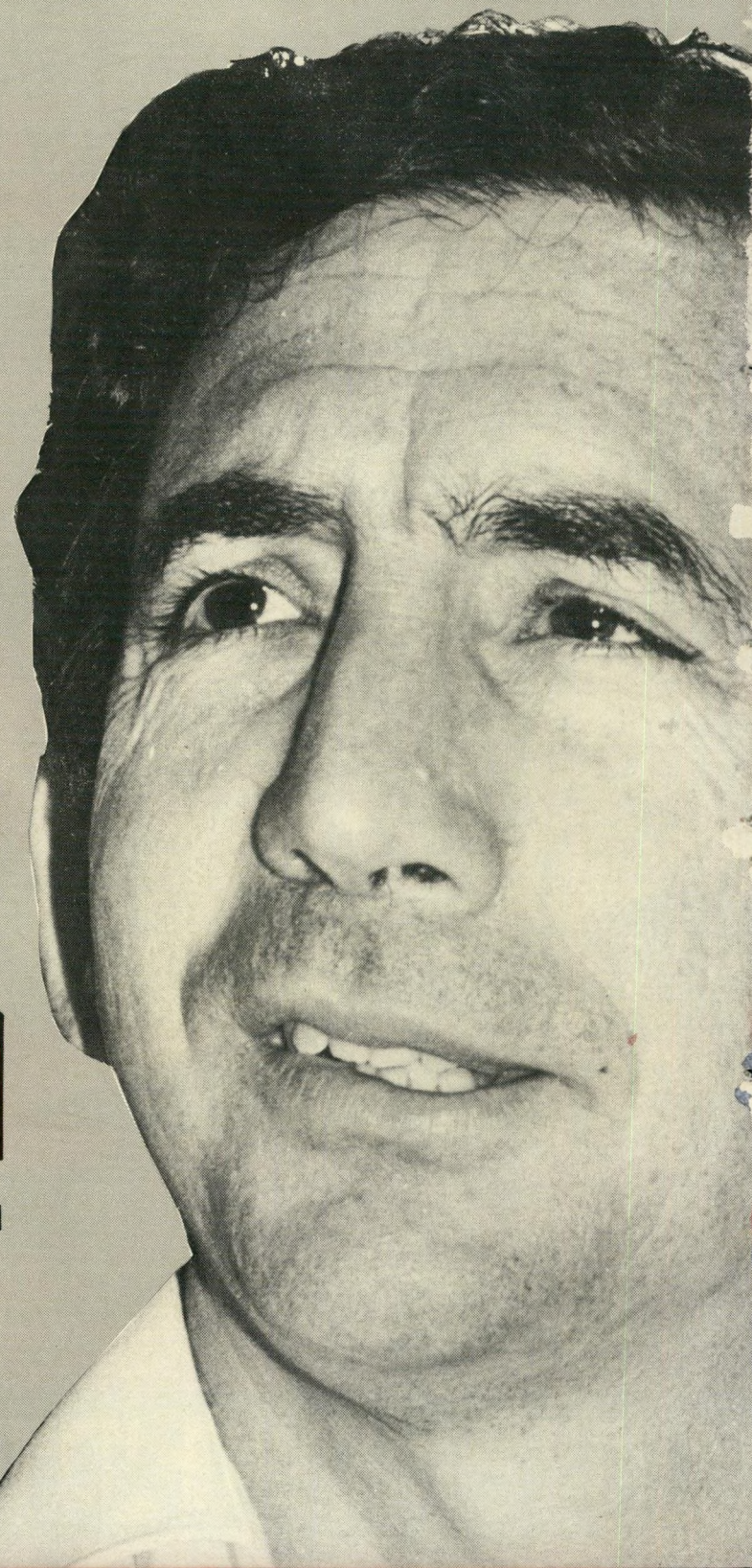
של 150

מקבלי

האופציות

של מיקי

אלבין

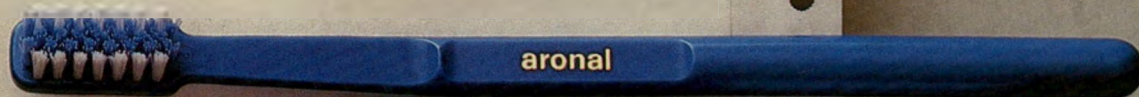

תרגיל לבדיקת חניכיים

תרגיל לבדיקת חניכיים

- ☐ ☐ 1. האם יש לך דימומים בחניכיים
בזמן צחצוח השיניים ?
כן לא
- ☐ ☐ 2. האם החניכיים שינו צבעם
לוורוד כהה בזמן האחרון ?
כן לא
- ☐ ☐ 3. האם יש לך רגישות לכאב
בחניכיים בזמן צחצוח השיניים ?
כן לא
- ☐ ☐ 4. האם יש לך ריח רע מהפה ?
כן לא
- ☐ ☐ 5. האם יש לך נפיחות בחניכיים
בזמן האחרון ?
כן לא
- ☐ ☐ 6. האם יש לך שיניים מתנדנדות ?
כן לא

אם ענית בחיוב על אחת השאלות
אתה צריך ארונל - ומיד.
וכדאי שתבדק אצל רופא השיניים שלך.

הלל תפריט

ארונל®
משחת שיניים מיוחדת לטיפול בחניכיים
ארונל מכילה ויטמין A המחזק את החניכיים בפני נזקים.
חורשו לצחצוח וכן הקפד להשתמש במברשת השיניים ארונל
עם הויפים הכפולים לטיפול מושלם בשיניים ובחניכיים.

תן סיכוי לחניכיים - ארונל
משחת שיניים בינלאומית. מיוצרת בישראל ע"י **צבע** תעשיות פרמצביות בע"מ ברשיון מחברת GABA שווייץ.

חניכיים בריאים
נטיה בחניכיים

מיכתבים

אור בחשיכה

על דברי עורך העולם הזה.
לפעמים, ובמיוחד בימים הקשים ביותר לעמנו, קמים יחידים-העולם הרואים את הנולד ומתריעים בקול גדול. כך גם דברי אורי אבנרי, כאור בחשיכה. אבל, לדאבוני, חוששני שתורתו המוסרית והרוחנית לא תשנה את פני הדברים ואת מהלך ההיסטוריה.
...הרי אפילו נביאנו הגדולים לא הצליחו לשנות את גורל עמנו לטובה. כפי שנאמר: עיניים להם ולא יראו, אוזניים ולא ישמעו.
דן ברנר, לוס אנג'לס

שיטת הצינור

על יתרונות מסוימים בטיפול של שמעון פרס בצינור-הנפט העיראקי (האם ייחזק פרס על יחסיו עם רפאול?). העולם הזה 16.3.88 והלאה.
בטיפול בצינור-הנפט העיראקי יצר שמעון פרס שיטה העשויה, ואולי הצריכה, להשפיע באורח מרחיק לכת על דרך גיהול המדינה, פורס הוכיח שלטיו בבעיות כלכליות, ביטחוניות ומדיניות (וכל אלה שורות בפרשת הצינור), אין צורך בשגרירים, בשליחים, ביועצים ובמוסדות ביטחוניים, על מנגנוניהם היקרים והכבדים.
בסך הכל צריך לשבת בבית, לשרבט באנגלית של בית-ספר תיכון פתקים על-גבי נייר-מיכתבים זול ולשגר אותם בידי יורדים עשירים לשועי-מדינות והכל מסתדר. י. שגב, תל-אביב

סצנת פתיחה בירושלים

על אירוע יוצא-דופן שיקדם את השלום בינו לפלסטינים.
השלום עם מצרים, לא בגלל שהסכרנו את עמדותינו טוב יותר, אלא מפני שהסכרנו בא לידי-שלום. לכן, נוכח המצב העגום שנוצר בשטח, יהיה קשה מאוד לשנות את פני הדברים ללא אירוע יוצא-דופן.
הצעת היא: העברת מושב ארגון האומות המאוחדות לירושלים, ומה עוד שרעיון האו"ם בנירדורק אינו אהוב במיוחד על הרוסים וגם לאמריקאים נמאס.
החתימה נוחה-השלום בין הפלסטינים לישראל תהיה סצנת-הפתיחה ליישוב ארגון האומות המאוחדות בירושלים. יודרה הר, לוס אנג'לס

העט העברי

על שגיאה נפוצה (איגרת העורך),
העולם הזה 23.3.88.
כבדו של עורך-הדין החיפאי, הקורא עמרים חרף, במקומו מונח וכנ"ל כבוד עורכי העולם הזה. אבל אם אכן כתב חרף, במכתב-ההנהגה שלו על שמעון פרס ועל "עט השנונה" של כתב העולם הזה (שהכפיש, לדעתו של חרף, את פרס) או שעורכי העולם הזה החליטו להשאיר שגיאה לשונית גסה זאת במקומה, מתוך בורות או מתוך כוונה שלא ליישע בכך קורא המצדד בפרס, הרי זה מעשה חריג ייחש.
העט העברי הוא ממין זכר. ואם העט של כתב העולם הזה הוא עט שנון, הוא עט שנון. בשום אופן לא שנונה. יורם ברנר, תל-אביב

אם כבר, אז כבר

על הגירסה הערבית של ממלאת תפ-קידה תנ"כיים (ההנדון), העולם הזה 23.3.88.
אם אורי אבנרי מבקש לשחק בתיאטרון האבי סורר, בו יצחק רבין הוא פרעה החדש והפלסטינים הם בני-ישראל החדשים, אז מן הראוי שיקפיד גם על הפרטים הקטנים.
למה לכנות את הערבים ממלאת תפקידי משה ואהרן, מוסא ואהרן? הלא הצוות הזה נקרא בערבית מוסא ואהרן (ראה בנוסח הערבי של ספר שמואל).
אשר כהן, פתח-תקווה

הרקד בתפקיד הכור

על רבי-גוניותו של רקדן-הבאלט נוראייב (תמרוקים), העולם הזה 23.3.88.
אני חייב להתודות על בורותי. עד שקראתי בהעולם הזה את הקטע על ייסוד-הולדתו ה-50 של (המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקרמי:

קרו-השפע של מיקי

העולם הזה חושף את רשימת 150 הנהגים ממתנות-החנים שמיקי אלבין המנות העניק להם ביד רחבה (מ-5000 למפקד חיל-האוויר לשעבר, מוטי הוד עד ל-100 אלף לאיש הטלוויזיה ישראל סגל). המניסטר חקרה ולא מצאה מום, היועץ המישפטי סגר עניין. מה היו המניעים האמיתיים מאחורי קרו-השפע של מיקי אלבין? מה היו הקריטריונים של אלבין לניפוח חשבונות הבני-קום של 150 העשירים החדשים?

כתבת השער האחורי:

הטרגדיה של מונה

מונה (או בשמה המלא: הרמינה) זילברשטיין, 40, נערת-זוהר תל-אביבית של שנות ה-60, הלכה בשבוע שעבר לעולמה. גופתה נמצאה במצב ריקבון בדירתה וסיבת מותה לא ברורה. נטילת מנת-סמים אחת יותר מדי? התאבדות בשעת ייאוש סופית? נעמי אדווה מספרת על היכרותה בת 20 השנים עם מונה, על עליותיה ועל נמילותיה, על ה-גברים בחייה ועל הסמים, שמהם לא הצליחה מעולם להיגמל.

והמנצח הוא:

יצחק שמיר

גורג' שולץ הוא רוכל ללא סחורה. אין לו מה למכור ולכן אין לו גם קונים. אבל תוצאה אחת כבר היתה ליומנו: יצחק שמיר יכול לזקוף לזכותו ניצחון גדול. הוא נראה בעיני חסידיו כמי שהעז לקדם מודל הענקי, אמריקאי כדור מול העגלית, ולהגיד לו ללכת לעזאזל.

כנף-הבגד

של ההיסטוריה

אורי אבנרי חוזר ומונה את ההזדמנויות ש-הוחמצו, אך הוא סבור שגם נוכח ההתי-קומות בשטחים הכבושים עדיין לא מאוחר מדי. עדיין ניתן לתפוש בכנף-הבגד של ההיסטוריה. אולם כדי לא להחמיץ את שעת-הכושר האחרונה אולי, את ההזדמנות ההיסטורית, לכוון שלום בין ישראל לפלסטינים, דרוש מנהיג גדול ובעל דימיון.

ישראלים בחו"ל

דגם 1988

דפנה ברק פגשה בזווית לא רק את קרטי ולרהיים וגם ברנו קרייסקי. היא פגשה שם, בין היתר, את שני ישראלים בחו"ל, דגם 1988: את גידעון זינגר, שחקן הבימה שהלך לחפש סרנסה בחו"ל ולא נשמע כל כך מאז, ואת אתיה שימחה, יועצת ראש-הממשלה למעמדות בארצות-הברית, המוקדשת לא תמיד למטרות חשובות ביותר.

רחל המרחלת מרווחת:

האייטס החם ביותר בי גושי-דין: הומרת אסתר שמיר (בתצלום) והשרון גבי גית. הרבי-ליות הכשרות לפסח: הרינונות בצמרת. ה-כעיה עם נשות חברי-כנסת הרצות לרוץ לכנסת הבאה. וההפך:

אני של היתה עם ההוא, שהפעם הוא היה סתם מישור, אבל עכשיו הוא כבר מישור.

אחת

מי יודע

מי מבין המועמדות ה-מובשרות, החרוצות וה-אינטליגנטיות תזכה ב-מישרת פרקליטת מחוז-המרכז, אחרי שעדנה ארבל פינתה את המקום לטובתו של כס בבית-

הרצינית, הלנה ביילין (בתצלום) הצעירה והוורדת, קלרה רג'ניאנו האר-מונית או, אולי, פנינה רבירין הנמצאת, וכעתל אופיר-ברנר?

שמחתי

כשפרשתי!

מגלה בחשבון-נפש ברונז קרייסקי, האיש החזק של אוסטרליה לדפנה ברק בווינה. הוא גם סיפר לה על בריאותו (עיוור בעין אחת, לחץ דם גבוה, בעיות בכליות), על יורשו הנכחי, הקאנצלר פרנץ וראניצקי (הוא קצת פלייבוי!) ועל פגישתו המאכזבת עם גולדה מאיר (היא נהגה בחוסר-נימוס!).

דף חדש

עליונים ותחתונים

מחצית הטראגדיות של הספרות האנגלית סובבות סביב משיכת ה"עוגיות" לשיכר. על ספרו של סומרסט מוהם "עוגיות ושיכר" שהופיע בימים אלה בתרגום לעברית. סלמאן נאסור מגלה כאילו תל-אביב שבה הוא עצמו כאילו אורח. אבל תושבי מחנה פליטים בעזה — אפילו לא כאילו בני-אדם.

האבן והבעייה

הדמוגרפיה

שירו של מחמוד דרווש, המשורר בהנהגת אש"ף, עורר סערה, כאילו הנחית כביכול מכה אנושה ליהודי-השלום בישראל. דרווש מכחיש זאת בתגובתו מכל וכל וח"כ מתי פלד, שהוא גם מרצה לספרות ערבית חדישה באוניברסיטה, מנתח את השיר על ארבעת תרגומיו העבריים השונים ומסיק שהשיר הוא בעיקרו ביטוי כן וחזק לזעם אדיר על ההתעללות בפלסטינים והוא איננו מאניפסט פוליטי. פלד גם מנסה כיצד הצליח דרווש, במישחק מילים מבריק, לקשר בין האבן והבעייה הדמוגרפית.

כדורסל כחול-לבן

לפני 12 שנה הם זכו בגביע-המדינה; העונה הם אלופי הליגה הארצית; בשנה הבאה יעלו לליגה הלאומית ואז אולי תביא הפועל איתן לבח. קבוצת כדורסלני הקיבוץ-העמיקים מה-פון, קץ לאמריקאיזציה שפש-תה בכדורסל הישראלי ו-נזכה, לכדורסל כחול-לבן.

לחזור אל

1.70 מטר

יואל שרון, מ"מ צנחנים, מספר, בראיון ה-שבוע, על פציעתו הקשה במלחמת יום-הכיפורים, בקרב על סואץ, על הרגשתו בעת הפציעה, שהשאירה אותו משותק מהמות-ניים ומטה, על חסר, הרק, אותו בריים ואותו מקשה על חסילים שרובם בלתי-בקרר והדרך שבה שיקם עצמו: היה לי ברור שאני צריך לחזור ל-1.70 מטר, ל-הסתכל לאנשים בגובה עי-נייהם ולא בגובה הביצית.

רינוני רון

מי מקבלת 6000 שקל לחודש דמי-מוזנות? מי התאוששה מן הפרידה מאישה-העסקים כבר-הגוף? (התשובה: סוניה דידר, בתצלום) • נרן עמק חושף את פרנסתה הלא-חודשת של אורנה גאון • נתן דטנר ואבי קשנר כבר מתכננים דחי-פת עגלות-ילדים, לכשתלדנה נשותיהן החדות, העומדות ללדת, פחות או יותר, ברומנית.

מדוע הם מתאבדים?

מהן הסיבות למיקרי ההתאבדות הרבים שהיו באחרונה בקרב עולי אתיופיה? האם הן קשור-רות לבעיות הקליטה הקשות? לשפה חדשה? להבדלי מנטליים? או האם נובעים התיס-כולים מכישלונות בלימודים או מריגשי-אשמה על שעזבו את מישפחותיהם באתיופיה?

המדורים הקשפיים:

- מיכתבים — מין כסס אנף דולר 3
- איגרת העורך — סיפורי אנף ילדה 4
- זלילה — איפה... 5
- הנרן — נערה-הפרחים ונערה-ההאכה 6
- תשקוף — רמקול בענן 10
- ימין אישי — אסטיציזם נראח 11
- אנשים — שמות מסודרים 12
- ראיון השבוע — יואל שרון, צונח וביסאי 14
- מה הם אומרים — נענעים לישראלים 18

- גם זה וגם זה — ארנקן-נילון רב-תאים 21
- לילות ישראל — צפוף בדיסקופס 22
- רחל המרחלת — הסטסלוגיה כאלמונה 24
- רינוני רון — כסף משריפות בדי-הים 25
- דף חדש — האדם החופשי היחיד 26
- תמרוקים — תאודור הדיבר הרביעי 28
- תשבוצין — מי מצליח לפסל את הכינרת (3 אזאיות) 32
- מיכתבים לרדתי — פרס הנומולוגיה 32
- הרוסקים — היצר הפוב והיצר הרע 33
- קלנצ' — סראומה קשה 34
- השבו-רנש — ברונז קרייסקי 36

מכתבים

(המשך עמוד 3)

רודולף נוראייב הייתי סבור שנוראייב הוא שחקן קולנוע. עכשיו סיפרו לי החברה על שלל התפקידים שלו בבאלט וחבר טוב שלי נזכר בהתפעלות מיוחדת מהתפקיד של הבורגני מעמיר הפנים שביצע נוראייב באיזה באלט לפי סיפור של מולייר, אבל אני ראיתי אותו רק בסרטים, ואני זוכר אותו ממש לטובה, לפחות משני סרטים. פעם כוולנסינו בסרט שנשא את אותו השם ופעם בתפקיד של כנר, בסרט הצרפתי חשוף. ירסי דגני, פאריס

ערכאת הטעם הרע

על מן לא נעים של חופשהביטוי ("אניגרת העורר", העולם הזה 16.3.88)

חופשהביטוי, חופשהביטוי, אבל לוא היתה התביעה על הפארוריה הנלווה של השבועון האמריקאי, שבה מקיים כומר יחסימין עם אימו בבית השימוש, מגיעה לא לבית השימוש העליון אלא לבית השימוש של הטעם הטוב, לא היה השבועון יוצא זכאי, אלא היה יוצא, ללא כל ספק, חייב ועורר איד.

ויטמינים לפנמה

על כישוריו המיניים של רודן מרכז אמריקאי ("תשקיף", העולם הזה 16.3.88)

כאמת שלמנאל אנטוניו נורייה מגיעה המשכורת של 200 אלף הדולר שאותה הוא גובה מסוכנות המודיעין המרכזית של ארצות הברית. ולוא בזכות ביצועיו המיניים בלבד. אם בנוסף לשליטתו בשני מיליון תושבי פנמה הוא גם מסוגל להביא, כדברי מדור תשקיף, "מטוסים מלאים בוזנות לשימוש הפרטי", וזה בנוסף לקיום יחסימין עם נערות ונערות, הרי הוא גברא רבא, שבאמת וקוק ל-200 אלף הדולר לשנה ולוא רק לרכישת ויטמינים לאישוש כוחותיו. דן סגל, חולון

שבעת הסרטים המצליחים

על פעילותו הקולנועית של מנחם גולן ("אתה והשקל", העולם הזה 10.2.88)

בשם חברת קונ פילמס אינק ומר מנחם גולן אנו מתכבדים לציין מיספר נוסאים אשר פירסומם במדור אתה והשקל סותרים את המציאות:

- הסרט כוח רחאן צולם והופק בישראל, על-ידי צוות הפקה ישראלי ואף השתתפו בו שחקנים ישראליים.
- הסרט רמבו 3 אינו של חברת קונ ואינו של חברת-בת של קונ.
- הסרט נשר הברזל אינו של חברת קונ ואינו של חברת-בת של קונ.
- הסרט מילחמה חנה הופק בהונגריה בחלקו וקטעים גדולים שלו צולמו והופקו בישראל והוא בוים על-ידי מנחם גולן וכמו כן כל צוות ההפקה והשחקנים (להוציא ארבעה) היו ישראליים.
- מנחם גולן הינו יו"ר מועצת המנהלים של חברת קונ ואין שום קבוצת הרפתקנים, לא איטלקים ולא אחרים, אשר השתלטו עליה.
- מנחם גולן ביים שיבעה מתוך 20 הסרטים הישראליים המצליחים ביותר בשנים 1960 עד 1980 (לפי רייוג שהתפרסם בשבועון המוביל והמוסמך ביותר לענייני קולנוע, הוואריאטי).
- למנחם גולן הוענק פרס מיוחד, במיסגרת מחוה שערך מרכז הסרט הישראלי והמועצה הציבורית לתרבות ואמנות במלאת חצי יובל לפעילותו הקולנועית של מנחם גולן ובימי הפקת 50 סרטים בישראל.

שאול שרצר, שורדן, תל-אביב

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטי-לפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3-972. מנוי 2009, ובמלקס — RMYM IL 341667.

כאחת היום נהרגו בשטחים אלה חמישה בני-אדם, שרא עד לאותו יום. והקורבן החמישי נפצע ומת מפצעיו כעבור שלושה ימים. מאז שהוטלו ההגבלות על הסיקור התיק שורתי, הלך וגדל מיספר ההרוגים כמעט מדי יום. הוא כבר הגיע לשיא של שישה הרוגים ביום אחד, ביחדהשבת האחרון.

מה פירוש הרבה טענה כל-התקשורת גורמים להתפרצות בעצם נוכחותם. (נאמר גם שהם גורמים ליה במידה כדי שההינה להם תמונות). ראשי צה"ל ושר-ביטחונם טוענים: המצב הולך ונרגע. עוצמת ההתפרצויות פוחתת בהתמדה. והנה, באותו הזמן עצמו: מיספר ההרוגים גדל בהתמדה.

מה נובע מזה? נובע מזה שמשנה אינו בסדר. משהו משקר. אם יש הרגעה, מדוע נהרגים יותר אם סילוק הסיקור התיקשורתי מאפשר רגיעה, מדוע נהרגים יותר כאשר אין כל-התיקשורת? חוששני שאין לתעמולה זו פיתרון אלא זה: כשיש כל-התיקשורת, אין הורגים ואין פוצעים. ולדאיה: בתקופה שבה נהרגו 120 איש ויותר, לא צולם אף מעשה הרג אחד! בתקופה שבה נפצעו ורסקו עצמותיהם של בין 3000 עד 5000 איש — לא צולם אף מיקרה אחד של ריסק עצמות! (הסרט המפורסם של "ביאס ויה תרג").

משמע: נוכחותם של צלמים ועיתונאים הוא גורם מרס. החיילים משוט מתנהגים אחרת, ביודעם שראים ומצלמים אותם. מניעת הסיקור גורמת לתוצאה ההפוכה. היא גורמת לריבוי מיקרי הרג והפציעה. המסקנה מי שמסלק את התיקשורת, רוצה לעודד מעשי הרג ופציעה. הסיבה הייתה "סילוק התיקשורת היא הרצון להסתיר."

צבא

פוליטי

יש לעניין היבט, שאסור להתעלם ממנו, כי בנפשו הרבה החוקר יורם פירס לא-מכבד מחקר על התנהגותם של צבאות-כיבוש. בין השאר: הצבא הצרפתי באלג'יריה, הצבא הבריטי בקניה. פרי טוען כי צבא-כיבוש, המנהל מאבק נגד התקוממות לאומית, עובר בהכרח תהליך של פוליטיזציה. הוא מקים מוסדות פוליטיים, מנהל מאבק פוליטי, הופך למעשה למפלגה פוליטית, ובסופו של דבר עלול להידרדר במידות של הפיכה צבאית.

מה שעובר עכשיו על צה"ל, דומה מאוד. מי שמונע בכוח בעד התיקשורת הישראלית לסקר אירועים בשטחים הנשלטים בירי ישראל מכריז למעשה מילחמה על הציבור הישראלי. התיקשורת היא העין והאוזן של האזרחים. מי שמסלק את התיקשורת, מונע מן האזרחים לדעת את האמת. הוא חושף את האזרחים לשקרים מפוברקים, ומסתיר מפניהם את האמת. ולא חשוב אם האזרחים רוצים לדעת את האמת, אם לא.

כלומר, בעצם הפעולה הזאת הופך הצבא לגורם פוליטי, המקדם מדיניות מסוימת, ותחומם מדיניות אחרת. והיה פעולה פוליטית, הצעד הראשון לקראת הפיכת הצבא למפלגה, ולאיום צבאי על השליטון הדמוקרטי.

העובדה שבארץ המערכת הפוליטית הממונה על צה"ל עומד בגלל משומש, המחפה על התהליך הזה והמקדם אותו, אינה משנה את העובדות. והיה התחלה של תהליך מסוכן מאין כמוהו — מסוכן למדינה, מסוכן לצה"ל, מסוכן לכולנו. הוא צריך לקדם כל אדם אשר צה"ל יור לו. המאה ה-20 ראתה נסיונות-הפיכה רבים של גנרלים וקולונלים, שהתחילו בצורה דומה. היחס לתיקשורת הוא המיבחן העליון לכל מוסד, וביוחד לצבא. הגבלת התיקשורת היא הצעד הראשון לגניחות. והדרך לגניחות רצופה בכוחות טובות, פטרויות ואיראליסטיים.

היליד

היחיד

בשבוע שעבר הבעתי את תרומתי על השר מש במנוח "ילידים" בכתבה של הארץ על פרקליט שנעצר בעזה. בינתיים טילפו אלי משה ורדי, מעורכי הארץ. הסביר שזעמי היה לשוא. הארץ לא התכוון מעולם להתיי את השימוש במילה קולוניאלית זו.

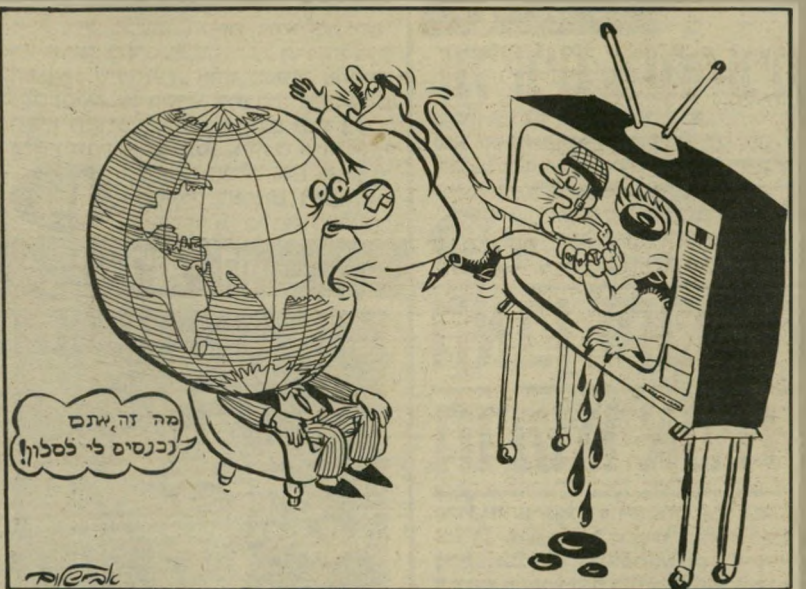
היתה טעות-דפוס. הנוסח הנכון היה צריך להיות: "אחד מעורבי-הדין היחידים בעזה..." המשלב החליף את ה' כל' מחשב מסומט. ואולי רווקא חכם.

אם המפרסמים, אם אינם מסומטים לגמרי — יודעים שהם שקרים. זה נורא.

שקד שהופרד

בשבוע שעבר קרה מעשה שחשף את השיטה כולה. אוטובוס של אנשי-רוח אמריקאים, אורחי אוניברסיטת בירדית, נכנס לכפר סלפית. האמריקאים הותמנו לכפר, והתקבלו שם בנדיבות פתוחות. בדרך לשם עוכבו במשך שעה וחצי על ידי מחסום צבאי, שחקר וברק בקפדנות. באוטובוס היה גם ירדי הרבנס קלמן, איש רוח מפורסם, שרופסור לאתיקה חברתית באוניברסיטת הארווארד ויו"ר הסמינר לענייני המזרח התיכון במרכז הארווארד לעניינים בינלאומיים. קלמן, יודי, רוגל במיתרן-שלום המבוסס על

הקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל. ריעותיו קרובות מאוד לדיעותי.

בעוד שנוסעי האוטובוסים מחליפים ברכות עם אנשי-הכפר, הופיע לפתע כוח-צה"ל במקום, גרם למחומה, פתח באש והרג את אחד מבני הכפר. קלמן וחבריו מעירים שלא היתה במקום שום מחומה עד שבאו אנשי-צה"ל, וכי לא היה שום צורך לפתוח באש. ההודעה הרשמית של צה"ל אמרה כי אוטובוס של תיירים הותקף בכפר, וכי צה"ל חש למקום כדי להציל את התיירים. בהתפרצות נהרג איש המקום, אחר שחי חיילים היו בסכנה. זה היה שקר גס. אך בניגוד לשקרים אחרים, המופצים מדי יום — שקר זה הופרד בנקל, מפני שהיו במקום ערביאיה בעלי שם ומעמד בני לאומי.

בתוצאה מכך נמנעו מנסוה-השקר לשעה קלה. אחר-כך המציאו תירוצי מתנחלים הודיעו לצה"ל שאוטובוס של תיירים נחתך והוסע לכפר סלפית. כוח-צה"ל לא למקם בתוסלב, כדי להציל את התיירים, ואז הותקף, וכדי להציל את חייהם נאלצו החיילים לפתוח באש, ואז...

גם סיפור זה מופרד מעיקרו, מכיון שהאר טוכוס עוכב קודם לכן על-ידי מחסום של צה"ל במשך זמן רב מאוד, ועל כן ידע צה"ל היטב מה סיבו של האוטובוס, מי נוסעיו ולאן מועדות פניו.

הורגים בלי מצלמות

ביום-הארמה נסגרו הגדה והרצועה כולן לפני כל-התיקשורת הישראלית והעולמית.

המערכת הנוכחית של העולם הזה הוקמה לפני 38 שנים ושבוע על-ידי צעירים שהשתחררו לא-מכבד משרות קרבי בצה"ל. משום כך היה לנו מהרגע הראשון כלפי צה"ל יחס שונה מזה של כל שאר העיתונים דאז. כל העיתונים ראו התייחסו אל צה"ל כאל פרה קדושה. כשצה"ל דיבר, עמרו דום והצדיעו. אך כשצה"ל ריכר אלינו, הקשבנו והתייחסנו לה כאילו רברם של אנשים שהפקדנו בידיהם את אחד הנכסים החשובים של המדינה. לא קרשים, לא אנשים שהם מעבר לכל ביקורת, אלא להיפך — אנשים הטעונים ביקורת יותר מכל קבוצה אחרת במדינה, בגלל חשיבות תפקידם.

אנחנו התייחסנו אל צה"ל כאל בשר מבשרנו, דבר השיך לנו, דבר שעלינו לפקח עליו ועל מפקדיו בכל עת.

אלף לילה ולילה

מאז ראשית ההתקוממות, מזכירות החדר עות של צה"ל את סיפורי אלף לילה ולילה. העובדות מעידות על עצמן: מיספר ההרוגים הפלסטיניים עבר על 120, ואף חייל אחד לא נהרג בהתקוממות. ותחיל בבית-לחם נהרג בפיגוע-חבלני-ערבי, מחוץ למיסגרת האניתימאדה.

אלפי פלסטינים נפצעו קשה ובינוניות, אם מיריות, אם מריסק-עצמות מתוכנו. מיספר החיילים שנפצעו קשה או בינוניות אינו מגיע אף לתריסר.

אילו היתה אמת בספורים היומיים על המת-פרעים המתנפלים על חיילים בגרונים ובסביבים, על הצעירים המסתערים על חיילים במחנות ברזל ובקבוקרי-בעזה, כי אז היו צריכים להיות לנו (וחלילה) מאות פצועים קשה. פשוט לא יתכן אחרת.

אילו היה נכון שהחיילים פותחים באש רק כאשר חייהם נתונים בסכנה ממש, כי אז לא יתכן שהמאזן הוא כפי שהוא.

אין מנוס מן המסקנה העגומה: רוב ההודעות האלה הן שקריות. אלה הן המצאות שפוברקו ליר שולח-כתובה, כדי להצדיק בדיעבד רבדים שקרו בשטח. אלה הם שקרים שכל המטפל בהם — המחברים, הקריינים בכל-התיקשורת, העיתוני

הנדון:

השלום של היום גרוע מהשלום של אתמול. והשלום של מחר...

מדינה נעשתה

נתמקד בשנת 1985. בינתיים היתה מלחמת-הלבנון. כוחות אש"ף והנהגתו פונו מביירות, ואחר-כך מטריפולי. יאסר ערפאת כרת ברית עם חוסני מובארכ, ששמר על השלום עם ישראל, ואחר-כך עם המלך חוסיין. הסכם ערפאת-חוסיין ריבר על קוני פדריצה פלסטינית-ירדנית, ואיפשר מישלחת משותפת. זאת היתה שעת-כוסר גדולה. אש"ף של ערפאת הגיע לקצה גבול הוויתורים. כוחות-הסדר הפלסטיניים נותרו מחוץ למוסד דות האירגון. הקו של עיצאם אל-סרסאוי ניצח אחרי מותו.

מה עשתה ישראל? מה עשה ראש-הממשלה שימ?
עון פרס? מה עשתה ממשלת-האחדות-הלאומית?
שום דבר לא. כולם חזרו כמו תוכים על הסימנים הישנים: לא מדינה פלסטינית, לא שיבה לגבולות 1967, לא משאומתן עם אש"ף, לא שינוי מעמדה של מדינת-ישראל. קונסנוס לאומי. באותה השעה עוד היה כוחה של ישראל רב. היקרה של צה"ל נפגעה במלחמת יום-כיפורים ובמלחמת-הלבנון, אך לא נשברה. תמיכת ארצות-הברית היתה בלתי-מסוייגת. בשטחים הכבושים שרר שקט צייתי ומזהל. הפיגועים היו מטרר שולי.

שעת-הכוסר עברה וחלפה. הסכם ערפאת-חוסיין התפוצץ. אש"ף התאחד מחדש תחת הנהגתו של ערפאת.

ואז פרצה האינתיפאדה.

הצבאות הערביים היו הרוסים. העולם הערבי כולו נתפס ליי אש.

העם הפלסטיני בגדה, ברצועה ובסדנה, שהאמין כמה ימים לפני כן שהגיעה שעת-הגאולה, היה שרוי בהלם גמור.

יום לפני כן, ב-9 ביוני, פירסמתי ברבים פנייה הדופה לראש-הממשלה, לוי אשכול. טענתי בה שזהו הרגע ליוזמה דראמטית. שכדאי מיד, עוד בשהד-הקרב, להציע הפלסטינים מדינה משלהם לצד ישראל, ולקרוא להם להכריע על כך תוך שלושה חודשים במישאל-עם.

ביקשתי פגישה רחופה עם אשכול. הוא הזמין אותי לשיחה בכניין הכנסת, וחזרתי באוזני על ההצעה.

הוא דחה אותה בידירות, באדיבות, ומכל וכל.

בחודשים שלאחר-מכן חזרתי על עניין זה שוב ושוב מעל דוכן הכנסת. הודעתי שנפגשתי עם כל המנהיגים הידועים בגדה המ

נניח לרגע שבי-15 במאי 1967 לא היה גמאל עבד-אל-נאצר מרכז את צבאו במדבר סיני, אלא היה מציע לישראל שלום. נניח שהיה מכריז: העולם הערבי מוכן להכיר בישראל ולחתום עימה על חוזה-שלום. ישראל תשמור על הגבולות הקיימים. בגדה וברצועה תקום מדינה פלסטינית, ובירתה תהיה ירושלים המיד רחית. ירושלים תאחד מבחינה עירונית. החומות בין שני חלקיה יופלו. כל מדינות-ערב יקימו שגרירויות בישראל, וישראל תקים שגרירויות בכל מדינות-ערב, מרבאט עד בגדאד.

אילו באה בשורה בזאת, היו אזרחי-ישראל מאמינים כי הגיעו ימי-המשוה. הם היו רוקדים ברחרי בות, כמו ב-29 בנובמבר 1947, כאשר האו"ם הציע להם מדינה קטנטנת.

אילו נערך אז מישאל-עם על הצעה זו, היו 95% מן האזרחים מצביעים כעד. מסביב למנחם בגין, ראש מחנה-הגדה, היו נותרים רק השרידים האחרונים של אש"ל וחורות.

אבל נשיא-מצרים לא הציע הצעה כזאת, אלא ריכוז את צבאו בסיני. ישראל התקיפה וכבשה את הגדה, הרצועה, סיני והגולן. **אילו נערך ב-15 ביוני 1967 מישאל-עם על השאלה אם להחזיק בשטחים הכבושים, רובם ככולם, היה רוב מוחץ מצביע בעד.**

העם עדיין לא השתנה מן הקצה אל הקצה תוך חודש אחד? העם לא השתנה במהותו. אבל הנסיבות השתנו. יחסי-הכוחות השתנו. וכאשר אלה משתנים, גם עמדות הציבור משתנות. מה שנראה באמצע מאי כפיסגת כל החלומות, לאור יחסי-הכוחות כפי שנתפס אז, נראה באמצע יוני כוותרנות בלתי-נסבלת, כפשרנות הגובלת בכנייה.

מה שהיה באמצע מאי המקסימום שבמקסימום, נראה באמצע יוני פחות מאשר המינימום שבמינימום.

דוגמא הפוכה:

בפברואר 1971 הציע יורשו של עבד-אל-נאצר, הנשיא החדש אנור אל-סאדאת, הצעת-שלום. הוא העביר אותה לישראל באמצעות גונאר יארינג, שליח האו"ם. הוא תבע בחזרה את חצי-האי סיני, תמורת הכרה בישראל.

גולדה מאיר דחתה את ההצעה בבזז.

מיפלת-העבודה החליטה רשמית להקים את העיר ימית, על אדמת סיני, לפי הצעת ישראל גלילי. משה ריין הכריז עוד קודם לכן שהוא מעדיף את שארס-אל-שייח' בלי שלום על פני שלום בלי שארס-אל-שייח'.

ביום-הכיפורים 1973 חצו המצרים את התעלה. כאשר הסתיימו הקרבות הנוראים, שבהם נפלו אלפים משני הצדדים, נשארה אר-מיה מצרית ממזרח לתעלה.

כעבור ארבע שנים הסכים מנחם בגין להצעת-שי לום של סאדאת, שחזרה על הצעתו המקורית.

מה השתנה?

אפשר לטעון: גודלה מאיר היתה סתומה, ובגין היה חכם. לבגין היה קל יותר להחזיר שטחים מאשר למנהיגה של מיפלת-העיר כוריה. אבל אין בכך תשובה אמיתית.

בין יוזמת-סאדאת א' ובין יוזמת-סאדאת ב' אירעה מלחמת יום-הכיפורים, ששינתה את המציאות ואת יחסי-הכוחות. ישראל כבר לא ראתה את עצמה כליכודה, מדינה המסוגלת לכבוש את העולם הערבי כולו בכמה ימים.

עם ישראל תמך בגולדה מאיר ברוב עצום, כאשר זו דחתה את כל הצעות-השלום. סקרי-הפופולריות העניקו לה 80% ויותר.

עם ישראל תמך ברוב עצום במנחם בגין, כאשר החזיר את כל סיני תמורת שלום.

מדוע? המציאות השתנתה. יחסי-הכוחות השתנו. ועל כן: התודעה של הציבור השתנתה.

ה קרה לנו. זה קרה לעמים אחרים. זה קרה לעם הפלסטיני. **מה שהיה אפשרי אתמול, אינו אפשרי היום. וגם להיפך.**

מכאן הכלל, שמדינאים רבים חזרו עליו בצורה זו או אחרת: בפוליטיקה, הכל תלוי בעיתות.

המדינאי הגדול הוא זה היודע להכיר באפשרויות הטמונות ברגע החולף, בשעת-כוסר העוברת ביעף.

א, בשפה שירית יותר: לתפוס בכנף הבגד של ההיסטוריה.

כפי שעשה רודר בנגוריון, למשל, ב-14 במאי 1948. זה היה הרגע, והוא נאחז בו. שנה לפני זה, זה עדיין לא היה אפשרי. יתכן מאוד ששנה לאחר מכן זה כבר שוב לא היה אפשרי.

לאור כלל זה, מה קרה לנו ביחס לפלסטינים?

ב 10 ביוני 1967, היום השישי של מלחמת ששת-הימים, היו כל שיטחי הארץ בידי צה"ל, נוסף על שטחים גדולים בדרום ובצפון.

הזמן פועל לטובתנו

ערבית, ושכולם כאחד הביעו את תמיכתם ברעיון המדינה הפלסטינית בגדה וברצועה. אשכול שלח אלי שליח כדי לבדוק את המידע הזה, והשליח (משה ששון) אישר בכתב כי המידע נכון. רק אנשים מעטים העלו אז הצעה זו. הייתי הח"כ היחיד שרגל בכך. ריכ"ח דגלה אז בחזרות השטחים הכבושים לירדן ולמצרים, בהתאם לעמדת ברית-המועצות. העולם הזה היה כליהת-קשורת היחיד בארץ שהטיף לכך (וכמוהו עיתון-הערב שפירסמו אז, דף). בארץ קם גוף קטן שתמך ברעיון זה, ובראשו נתן ילין-מור, עמוס קנין ואחרים.

ביום אין עוד ברידעת המכחיש שההמצעה אז הזי רמנות היסטוריות.

אש"ף היה אז כוח קטן, כמעט שולי. המנהיגות בשטחים הכבושים היתה מוכנה למשאומתן מידי עם ישראל. האוכלוסיה בגדה וברצועה היתה רואה בהצעה להקמת מדינתם לצד ישראל סימן שבאו ימי המשוה.

כי אז היינו בשיא כוחנו. ויקרתנו הרקיעה שחקים. צבאנו נראה כבוד בלתי-ניצחיה. כל אחד מאיתנו היה סופרמן. ואילו מדינות-ערב נראו כשברייכלי.

הרגע בא וחלף. הוא טבע בערימה של אלבומי-ניצחון, שירי-משיח וסיסמות של ארץ-ישראל השלמה.

דלג על כמה שנים, שבה היו כמה וכמה שעות-כוסר. בינתיים גרל אש"ף והתעצם, איחד מאחוריו את מרבית העם הפלסטיני בארץ ובפזורה, וזה בהכרה עולמית, הקים תשתית של מדינה-בדרך.

עצם קיומו של אש"ף שינה את המציאות ואת יחסי-הכוחות.

אחרי התלבטויות קשות (האמנה הפלסטינית, רעיון המדינה החילונית הדמוקרטית ככל הארץ) הגיע הרוב באש"ף לגיבוש מדיניות של פשרה — כינון מדינה פלסטינית בגדה וברצועה.

התקוממות בשטחים הכבושים היא מהפכה במלוא מובן המילה, אחת מהפכות הגדולות של המאה ה-20.

כמו כל מהפכה, היא שינתה את המציאות מן הקצה אל הקצה. היא שינתה לחלוטין את יחסי-הכוחות בשטח, את מעמדה של ישראל בעולם, את מעמדה של אש"ף — ואת התודעה של העם הפלסטיני.

המלך חוסיין נעלם למעשה מן השטח. יש בקיעים בולטים בתמיכת ארצות-הברית בישראל, וביחס העולם כולו לישראל. ובעיקר: חל שינוי גמור בשטחים הכבושים. האוכלוסיה שם, שהיתה במשך 20 שנה אויבית-חסראונית, כרוגל לכל בוטט, התגדרה והפכה לפתע צד לוחם, ובמילא צד לכל הסדר בעתיד. יכולים פוליטיקאים וקצינים לקשקש עד מחר בבוקר על "רגיעה", "החזרת הסדר על כנו", "הם יתעייפו קודם". העובדה הפשוטה היא כי כבר נוצרה מציאות חדשה לגמרי, שאינה ניתנת עוד לכיסול.

קליסת הביצה של הכיבוש נשברה, ואלף הרזוגים, רבבת עצורים ומאה אלף אלות לא יחזירו אותה לקדמותה. (זהו תכונה של אלה: היא יכולה לשבור, לא לחבר.)

השילטון בשטחים הכבושים עבר לידי ההנהגה המקומית, הנאמנה לאש"ף. העם עומד כולו מאחוריה. האוטונומיה כבר קמה — אך בצורה שונה מאוד מזו שאנשי קמפ-דייוויד חשבו עליה. צה"ל שולט בשטח בכוח הנשק — הריגה, פציעה, הריסה, סגירה, מעצר, גירוש. אבל זהו שילטון תלוי על בלימה, ככל שילטון הנשען על כוח גס בלבד.

כל זה שינה לחלוטין את התודעה של הציבור בשטחים הכבושים. הוא הוכיח לעצמו שהוא יכול לעמוד, להילחם, להחזיק מעמד. שבניו ובנותיו מוכנים למות. שילדיו מוכנים לחשוף את החזה שלהם מול חיילים הלוחצים בשימתה על ההדק. שהסוחרים מוכנים לסגור את חנויותיהם במשך חודשים ולהתרושש. שאבות מוכנים לוותר על השכר הדרוש לכלכלת ילדיהם.

הסבל והמצוקה עדישים בעיני האוכלוסיה הזאת על החזרה למצב הקודם. היא רוצה בחרות, ומוכנה לשלם את מחירה.

היה זאת אשלייה גמורה לחשוב כי העם הזה יהיה מוכן אחרי האינתיפאדה למה שהיה מוכן לפנייה. אין שמץ של ספק כי התקוממות שינתה את התודעה.

האם עדיין מוכנה האוכלוסיה הזאת לשלום?

הציבור הישראלי, שהמפגן הרע מעיק עליו, שמח על כל גילוי של קיצוניות פלסטינית, המאפשר לו לטעון כי "אין ברירה", שהפלסטינים אינם מוכנים עוד לשלום, שעכשיו נטוש הקרב על עצם קיומה של ישראל, על חיפה ויפו.

זהו שקר מפוברק, שאנשי ארץ-ישראל השלמה דבקים בו כדי לתרץ את המשך האיזולת.

לפי כל הסימנים, העם הפלסטיני, בהנהגת ערפאת, עדיין מוכן לשלום. אותה הגישה המפוכחת, שמנעה עד כה את השימוש בנשק חם בידי הפלסטינים, אומרת להם גם היום שישראל היא עובדה קיימת, שעל כן צריכים לעשות עימה שלום.

עדיין אפשר לעשות שלום כזה. ברור שאי-אפשר עוד לחלום על שלום בלי מדינה פלסטינית, בלי משאומתן עם אש"ף. החלומות האלה עלו באש הצמיגים, ביום הראשון של האינתיפאדה.

עדיין אפשר לעשות שלום עם אש"ף, עם ערפאת, עם הנהגת ההתקוממות. שלום שיכתיב גם את ביטחון ישראל, ושיש לו סיכוי סביר להחזיק מעמד.

אולם...

אולם הדגש הוא על המילה "עדיין". גם שעת-כוסר זו תחלוף. ומה שאפשרי היום, לא יהיה אפשרי מחר.

אין שום אפשרות שהמצב ישתנה לטובתנו. הוא יכול להשתנות רק לרעתנו.

זהו הרגע למנהיג גדול.

נער שאינו אוהב לעבוד.

נערה בעלת אלה

ומותו של קשהיום

את פניה של ישראל בפסח 1988 הראתה הטלוויזיה הישראלית בכמה תמונות.

תמונה 1: נערה פרחים. צוות הטלוויזיה צילם במושב רומי, ליד רצועת-עזה, את חייה של מגדליה פרחים בימי ההתקוממות.

הפועלים הערביים אינם באים לעבודה. על הרצועה היה מוטל עוצר מוחלט. כשאין עוצר, יש פקודה של הנהגת ההתקוממות. איראפטר לקטוף את רבנות הפרחים שהיו צריכים להגיע לשוק האירופי.

המצלמה הראתה מישפחת קפלאים במושב — אב, אם ושני ילדים. הם קטפו כמה פרחים כמו ירדן. על המיר קע הופיע ילד אחד, כנן 10. אבא מכריח אותי לעבוד, הכריז.

מיכלאות

חרב פיכיות

כל פוליטיקאי עוקב

אחרי הסקרים. אך רק

פוליטיקאי טיפס סומך

עליהם.

מיסאלי דעתקהל הם חרבי-פיכיות.

הרגעה

בתמימות. אבל אני לא אוהב לעבוד! תמונת-מצב, בשנה ה-21 של הכיבוש.

תמונה 2: נערת-האלה. במשך שנים רבות היתה חיילת צה"ל אחת הסמלים החביבים ביותר של מדינת ישראל.

אין עיתון בעולם שלא הביא תצלום כאלה: חיילת מחייכת במדים, המחזיקה באופן חגיגי ברובה או בתות"ק. סמל של ישראל הקטנה והאמיצה, וגם סמל שיחורור האשה. כך זה נראה.

השבוע הופיעה על המירקע כיתה של שוטרים, בדרכה לכיכר מעצרים בשכונה ערבית. בין הגברים הקשוחים היו גם יש מצלמה בסביבה באלות.

לא עוד צעירות חייכניות. לא עוד סמל של מדינה קטנה ואמיצה. צעירות המחזיקות באלות כדי להכות. כמו ה-גברים. סמל של כיבוש.

אחת הלוחמות לשוויון האשה, מנהיגת נעמת מאשה לובלסקי, הרימה את קולה נגד שליחת נשים למשימות ריכוז בשטחים הכבושים, כשבידיהן אלות. זה לא הועיל.

תמונה 3: הוצאה להורג. תמונה זו לא הופיעה בטלוויזיה. איש לא צילם אותה. דברים כאלה אינם קורים כאשר יש מצלמה בסביבה (ראה אינרת העורך, עמוד 4).

בשולי מחנה-פליטים. צעיר קשה יום בן 18 רחץ עגלת-יריכלים, ועליה שקרים. פרנסה רחוקה.

הוא נתקל בסויר של צה"ל. הסויר הפך את העגלה שלו, בלי כל סיבה נראית-לעין, והחרים את תעודת-הזהות שלו.

לערבי בשטחים הכבושים, אין חיים בלי תעודת-זהות. החרמת-התעודה באה להפקיד אותו לחסדי כל חייל, להכריח אותו לעשות ככל העולה על רוחו.

האופציונרים של מיקי אלבין

מישראל אחרי שהואשם במתן שוחד לקצין-המיסטר-הצבאי-הראשי, בן רון ארבל. הוא קרובו של שר המישפטים-יהודה-הצבאי-אברהם שריר. בזמנו חקרה המיסטר אפרת כי הכספים הללו, שניתנו לגרד, תושב זר, ועוד כספים שקיבל, היו מיועדים למעשה לשריר. החקירה הסתיימה בלא תוצאות.

בני יוחננון הוא איש-מחשבים ידוע. שווה 10 אלפים. יצחק רגב, כשמו של יועץ שר-השיכון, שווה 10 אלפים. מרדכי הור, זה מחיל-האוויר, שווה רק 5000. ואהרונה דיין שווה פי שניים ממנו. אבל שווה מכולם אלי לגרא. 150 אלף.

מעניין לראות כמה היו שווים שמוניהם של עיתונאים: אברהם שויי צר — 20 אלף. חיים נוה — 5000. ישראל סגל — 100 אלף. מרים דנקר — 5000. ניסים מישעל — המיספר לא ברור, אך יש חמישה אפסים. נראה שזה 100 אלף. עופרה ביקל — 5000.

כמה מהאישנים הגיבו בשרי חות עם „העולם הזה“:
● **מרדכי הור:** אני לא יודע אם הוא נתן. יתכן שמולי אבישר, המטפל בתיקה-השקעות שלי, רכש אופציות עבורי. אני מקבל פעם בחודש דיווח על מצב התיק, ואותי מעניינת השורה התחתונה. את אלבין כמעט ולא הכרתי.
● **טדי שאול:** הייתי שותפו של אלבין בכל מיני עסקים, ובמיסגרתו השותפות שלנו קיבלתי ממנו אופציות. ידעתי על האופציות שקיבלתי. הרי עשינו יחד הנפקות משותפות.
● **יוסף הרמלין:** אני לא מוכן לדבר על זה. **יגאל לביב**

אילן תהילה שווה 100 אלף. ראש-השב"כ לשעבר, יוסף הרמלין, שווה 20 אלף. אבל יש עוד כמה הרמלינים ברשימה, שקיבלו כמה אלפים. כמה הוא זכה? האם מכיוון שהוא קרוב ממשפחה של שמואל אבישר? אבל אבישר הקצה לעצמו 250 אלף, ולאשר תו סכום דומה. הוא לא היה זקוק לאלבין כדי לחלק לקרוביו. אז למה היה חשוב לאלבין לחלק מתנות לראש-השב"כ?

ישראל פלוקסמן היה שווה 150 אלף ובצדק, שכן היה יו"ר הבנק לספנות של קבוצת איזונברג. ומי זו ניצה עוז, שהיתה ראויה ל-150 אלף? מיקי

כמה היה כל אחד מהם שווה בעיניו של אלבין?

ברקוביץ היה שווה 5000. מכיוון שאבישר היה שחקן-כדורסל ידוע, זה טבעי. שלמה בכר, כיום ממנהלי המשביר המרכזי, היה שווה 10 אלפים. וראובן ארלר, יועצו ואיש-אמונו של השר אריאל שרון, וחתנו של אמנון רוזנשטיין ז"ל, שהיה האיש החזק במפלגה הליברלית, היה שווה 20 אלף. שלום מחרובסקי, גם הוא מאנשי הכדורסל, טבעי שקיבל 5000. מנחם עצמון, הלא הוא „מנשה“, שותפם של אלבין וזוכיבצק, קיבל רק 5000. האם כבר אז החל הקרע ביניהם?
שרגא גרד קיבל 100 אלף. גרד ברח

ב דף הנלווה לרשימה שהועברה למאיר רוזנפלד, מציניים מנהלי חברת נשואה, שמואל אבישר ואליעזר כרמל, כי כל ההקצאות הללו נעשו ביוזמתם, ועל פי הוראותיהם, של מיכאל אלבין ויונתן זוכוביץקי. הם מדייקים ומציניים כי „האופציות נמכרו או הועברו לשורה של אנשים“. מכאן שחלק ממקבלי האופציות לא שילם עבורן.

הערות אלה הופכות על פיהן את רב-ההגנה של כמה ממקבלי האופציות, שטענו באוזני החוקרים או העיתונאים כי ניהלו באופן תמים תיק בחברת נשואה, ולא היה להם מושג מהמתרחש בו.

אילו היו ההקצאות ניתנות ביוזמתם ועל פי הוראות מנהלי נשואה, אבישר וכרמל, היה הסבר זה סביר. אולם למה יטרו אלבין-וזוכוביץקי לחלק מתנות כשווי מלינוי שקלים לשורה של אישים שונים? העובדה כי החלוקה נעשתה בהוראה חיצונית שלהם מוכיחה כי היא לא נעשתה בדרך ניהול-תיקים תקין ורגיל.

מעניין לראות, לפי כמות האופציות שהוקצו לבעלי השמות הללו, כמה הם היו שווים בעיני אלבין.

ענת סרנאט, העולם הזה

150 המיאוסרים

אהרונה דיין
10,000

יחזקיה הרבולון
20,000

מלכה רוזנשטיין
5000

מיקי ברקוביץ
5000

מרדכי הוד
5000

אילן תזוהר
100,000

5000	לנגזם חיים	5000	רגושלב יהושע	10000	הבר מרדכי
10000	יוחננוף בני	5000	לכמן גבריאל	20000	קלמן יהושע
15000	ברק איתן	15000	מרקל זאב	5000	רוזנשטיין מלכה
10000	ברקאי אהוד	5000	המאירי יוסף	5000	מינצר מרדכי
5000	חכמי לאה	5000	ברקוביץ מיקי	100000	תהילה אילן
5000	קוז' מיכל	5000	פרי נורית	5000	בומץ חיה
10000	אוריון מלכה	5000	יובל גאולה	50000	זר אהרון
10000	יריב זהבה	5000	נוימן גדעון	10000	ניר עמירם
10000	רגב יצחק	10000	בכר שלמה	10000	אייזנברג עקיבא
5000	רוטמנש הנריק	100000	סגל שיראל	10000	שמחה דוד
10000	מזרחי נסים	5000	קרמר אלכס	10000	חגי קרן
5000	גרשוני יריב	20000	אדלר ראובן	5000	ליכמן גבי
5000	הוד מרדכי	5000	קרת ארנון	10000	פורמן דניאל
5000	אלדר אלעזר	(לא ברור)	מחורבסקי שלום	20000	הרמלין יוסף
15000	שפיגל אילנה	(לא ברור)	דנקר מרים	5000	זמני עמירם
5000	ממן ארנון	(לא ברור)	מרקל יואל	150000	פלוקסמן ישראל
5000	רובינשטיין מיקה	(לא ברור)	שבס יאיר	10000	סגינר רחל
5000	רובינשטיין בנימין	5000	ענבר איריס	5000	לוינתן שמעון
5000	באומץ יעל	(לא ברור)	בלושטיין דוד	10000	אורבך משה
25000	בר יוסף עודד	5000	שובל צבי	10000	ק. בית-ישראל
10000	קלנר אורי	(לא ברור)	אריאב אריאל	10000	בן-פורת עמיהוד
5000	לפידות אברהם	(לא ברור)	סרטל יצחק	150000	עוז ניצה
5000	לשם גד	(לא ברור)	אלוביץ רמי	20000	שביט יוסף
10000	דיין אהרונה	(לא ברור)	עצמון מנחם	500000	קרן "שירה"
5000	ביתן אחיקם	(לא ברור)	בלומנשטיין נחום	5000	סנט מייק
5000	קאופמן ברוך	(לא ברור)	בורשטיין ישראל	5000	רפאלוף רפאל
5000	אוזנגרט שרה	5000	מנע יהודית	20000	שויצר אברהם
150000	לנדאו אלי	5000	יורן שלום	5000	פרוינד רחל
5000	גולדשטיין אביבה	5000	לאופר הינדה	20000	הרשקוביץ דבורה
100000	בדיחי אהרון	5000	גולדברג משה	5000	בורשטיין יעקב
25000	יפעת בועז	5000	רוגובסקי אברהם	5000	אוריון עוזי
10000	דימנט דן	5000	מאירוביץ רם	10000	קוז' חנוך
10000	רוזנפלד אלון	5000	לדומן לאה	5000	שבתי תמר
5000	המאירי אריה	5000	אריאב אבי	10000	בן-פורת עמיהוד
50000	קרב אבנר	10000	דימנט רון	5000	בן-פורת מרים
20000	גלילי, אפרתי	5000	קוזוק בנימין	5000	צייטלין גד
30000	צוקר אהרון	5000	אלינקי מרים	10000	בראון דוד
250000	כרמל שושנה	5000	קאולי משה	5000	ויכסלבוים יואל
250000	כרמל אליעזר	5000	המאירי (?)	5000	המאירי אהוד
250000	אבישר אריאלה	5000	רפפורט דרורה	5000	יושע שלמה
250000	אבישר שמואל	10000	ענבר אדיר	5000	נווה חיים
100000 (?)	משעל נסים	5000	בורשטיין קלרה	5000	וינברגר ליאורה
195000	קרן "אורלי"	5000	בורשטיין קלרה, גד	10000	הקר דליה
30000	לא מזוהים	5000	ביקל עופרה		
20000	לא מזוהים	10000	אדרי משה		
85000	לא מזוהים	100000	גרד שרגא		

* מופיע ברשימה פעמיים.

השמות מובאים בדיוק כפי שהם מופיעים במיסמך שהעבירה חברת "נשואה", שהיא חברת ה"בורסה למניות בתל-אביב, למאיר דוזנפלד, חתנו של שאול אייזנברג, בפברואר 1986. רוזנפלד צרף את המיסמך לתלונות שהגיש במישט"ר נגד המנחם מיכאל אלבין ויונתן זוכוביץקי, על גניבות מרכוש חברות שאול אייזנברג.

מיספר זעום של שמות, ולא כל השמות הידועים, מורסם באחרונה.

"העולם הזה" מפרסם לראשונה את הרשימה המלאה המופיעה במיסמך, כפי שהיא. יש להדגיש, כפי שעולה מדברי ההקדמה של חברת "נשואה" למסמך שהוגש, שאין אלה שמות כל האנשים שקיבלו אופציות מידי אלבין-זוכוביץקי, אלה שמות האנשים שקיבלו את האופציות באמצעות חברת "נשואה". חלק קיבל אופציות ישירות מ"בנק כללי".

לכן, למשל, נעדרים מרשימה זו שמותיהם של חברי-הכנסת מיכה רייסר וגידעון גדות, שלגביהם הח"לס היועץ המישפטי לממשלה כי אין מקום להעמדתם לדין על קבלת האופציות.

מאירוביץ עוזי	10000
כהן שרה	500
שרייבר שלמה	10000
מילוא שמחה	20000
אלבין מיכאל	1000000
הרמלין אלון	10000
ארלוזורוב שאול	5000
איתן מירי	10000
שחר הדסה	100000
רבין עמיהוד	150000
טלמון יהודה	5000
דוליצקי רחל	5000
שאולי תיאודור	15000
פנו רחל	5000
אדלר מרדכי	5000

כמה זה שווה?

כל מניה מונפקת בערך נקוב קבוע, שהוא יכול להיות אגורה או עשרות שקלים למניה.

כאשר המניה נסחרת, שווייה נקבע לפי ההיצע והביקוש, והוא עולה בעשרות ומאות אחוזים על ערכה הנקוב. דוגמה: האופציות היו להנפקת מניות של "בנק הספנות". השווי הנקוב של מניית ספנות הוא חצי שקל. שיערה בבורסה בשבוע שעבר היה מעל 600. מכאן ששווייה הכספי של מניה זו הוא יותר מ-300 שקל.

אופציה היא זכות לרכוש מניות בעת ההנפקה, בתנאים טובים יותר מאלה שישלם רוכשו בבורסה. ההפרש בין מה שמשלם

מקבל-האופציה לבין מה שמשלם הקונה הרגיל הוא מתנת-חינם. מי שמקבל אופציה לרכישת מניה, יכול למוכרה בבורסה, או לממש את זכותו, לקנות את המניה במחיר מוסחתי, ולמכרה לאחר-מכן בשער השוק, ולממש רווחים.

כדי להעריך את השווי הריאלי של האופציות האמורות, צריך לזכור כי הן חולקו בשנים 1980-1981. שער השקל היה באוקטובר 1980 — 6.37 דולר, ובספטמבר 1981 — 12.69 דולר. מסתבר כי מי שקיבל אופציות בערך נקוב של 5000 שקל, קיבל זכות לקנות מניות בערך נקוב דולרי ממוצע של 500 דולר. השווי הריאלי בבורסה היה במאות ובאלפי אחוזים גדול יותר.

יש לזכור כי בתקופה זו העלה אלבין את שערי מניות "הספנות" ליותר מ-10 אלפים אחוזים.

האופציות: יוק!

המיסטר לא ניסתה כלל לברוק מה היו הקשרים בין האנשים שמילאו תפקידים ציבוריים, לפי ני קבלת האופציות, עם עסקי-אלבין. המיסטר גם לא לקחה את פרטי מקבלי-האופציות, כדי להשוות במירשם התושבים מי הוא האבא או האמא או האח של השם הרשום כמקבלי-האופציה. אולי איש-הציר בור העדיף לקבל את השוחד על שם לא ידוע?

בקיצור, אלף-בית בסיסי של עבודת-מיסטר. אבל בעצם קשה לבוא בטענות גם למיסטר. גוף המרחיק מתוכו כל בעל דיעה עצמאית, כל בעל-מקצוע, מטפח ונדאמים מושחתים העולים בדרגה ובמעמד ככל ששםם נקשר ביותר פרשות-שחיתות. גוף המרדא כל חוקר המנסה לחקור ולהגיע לאמת. גוף המסריח מן הראש.

הפיקוד העליון של המיסטר כיום התחיל את דרכו עוד במיסטרה הבריטית. לפי דרכי המיסטרה כיום, נראה כי הוא אימץ את שיטות המיסטרה התורכית.

דבר. סתם לקח את מירשם התושבים, עבר וסימן כ-200 שמות והורה להעביר לחשבונם כספים הרבה. שכן איש טוב-לב היה המנחם. והנס השני, שאלה שגילו בחשבונם פיתאום ית-רות אדירות, לא שאלו מהיכן באו, כאילו הניחו שחלק מתכונות-היסוד של חשבונ-בנק של איש-ציבור הוא קבלת הטבות לא-ברורות ולא-ידועות. קשה לבוא בטענות אל היועץ המישפטי, שהחליט על-סמך החומר שקיבל מן המיסטרה. האסון הוא שאין מיסטר, ושארין חקירות-מיסטר. המיסטר חקרה את נושא האופציות לפי קנה-מידה אחד: האם ביום קבלת האופציה היה המקבל איש-ציבור. בכך התעלמה המיסטרה משורה של פסקי-דין של בית-הדין העליון, שקבע כי שוחד הוא שוחד גם אם התמורה לו לא ניתנה בצמוד למתן השוחד. גם אם הנותן מקווה לקבל תמורה בעתיד, זה שוחד. גם אם הנותן קיבל את התמורה בעבר הרחוק, זה שוחד. שכן סתם לא מחלקים כסף פים.

ל מי שחלל להאמין בביתא-המישיח ובמעשי-ניסים צריך לברוק מחדש את עצמו, לאור פשת החקירה המיסטרית על כתבי-האופציות שחולקו על-ידי המנחם מיכאל אלבין ויונתן זוכוביץקי ל-200 אישים, ביניהם איש-ציבור רבים.

שרי החקירה של היחידה לחקירות הונאה של המיסטרה, שהתנהלה רובה בתקופתו של בנימין יוגל וסופה בתקופת מחסל-היחידה, יורם גונן, הסי-טיימה בלא-כלום.

היועץ המישפטי לממשלה קבע, על סמך החומר שנמסר לו, כי איש-הציבור שקיבלו את האופציות קיבלו אותן בתוס-לב, וללא ידיעה מה נעשה בחש-בונם.

הרי מסקנה זו של היועץ המישפטי לממשלה היא ההוכחה לחזותם של ימיה-ניסים: תארו לכם שאלבין מחליט להיות הנריק הידוע, וסתם לחלק מתנות בשווי מיליונים למאות אנשים, שהוא לא חייב להם כלום, שמעולם לא ביקש ולא קיבל מהם

צילום: מנשה, העולם הזה

צילום: מנשה, העולם הזה

דובר: ארלי

רוכל בלי סחורה

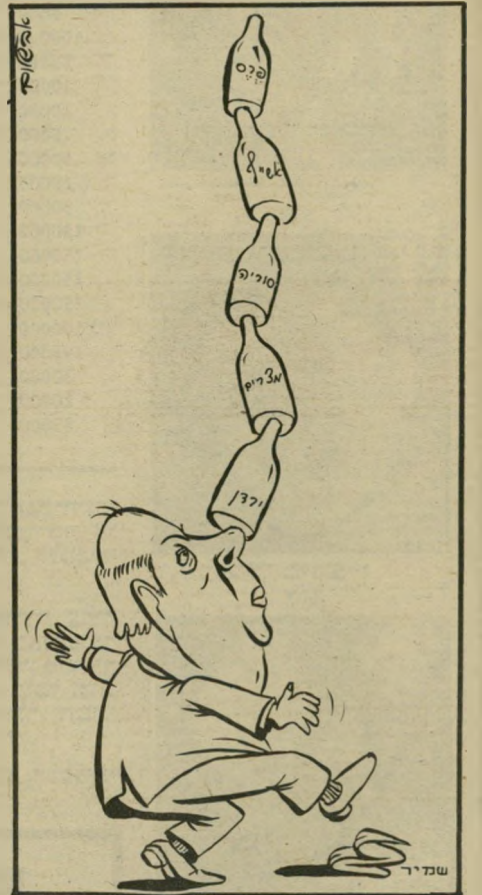
כדרבו של רוכל זרין, בא ג'ורג' שולץ ופרש את מרכולתו לפני הציבור. למרבה הצער, לא היה בה דבר שיכול היה למשוך את לב הקונים. הסחורה לא היתה מעניינת. נאומיה מכירה של הרוכל לא יכלו לשנות עובדה פשוטה זו.

● אין. כן.

בשביל מה בא שולץ בכלל? קשה היה להבין זאת. כי מאז נסיעתו האחרונה לא השתנה דבר לטובה.

במשך החודש נמסכה התקוממות בגדה וברצועה, נהר גו עוד כמה עשרות פלסטינים. לא חל שום שינוי פוליטי בישראל או במקום אחר שעשוי היה לשפר את סיכויי ה"תוכנית".

שולץ עצמו טען: איש לא אמר "לא". זוהי קביעה מוזרה כשלעצמה. גורלה של תוכנית פוליטית אינו נקבע על פי מיספר הצדדים שאינם אומרים "לא". גורלה נקבע על ידי מיספר הצדדים האומרים "כן". איש לא אמר "כן" לתוכניתו של שולץ. עצם העובדה שכל הצדדים יכלו להימנע מלהגיד "לא" מעידה רק על דבר אחד: שהתוכנית אינה רלוונטית. אפשר היה פשוט להתעלם ממנה — וכך עשו כל הצדדים. המצב במרחב, לקראת סוף החודש הרביעי של ההתנערות, הוא זה: שום גורם ערבי אינו יכול עוד להסכים לתוכנית שאינה מקובלת על הפלסטינים, ובפרט על אש"ף. בישראל קיים קונסנזוס של הליכוד והמערך גם יחד שאין לנהל משאומתן עם אש"ף, ושיש להחזיר את הג'ין של ההתקוממות אל תוך הבקבוק. בין שתי העמדות האלה אין אפשרות של פשרה. אפשר רק להכריע — לבאן או לבאן.

הלולין

אולם ממשלת ארצות-הברית אינה מסוגלת לכך. זוהי ממשלה העומדת להוציא בקרוב את נישמתה. כוחה הפרי ליטי הולך ונמוג מיום ליום. אין הנשיא רונלד רגן יכול לכפות דבר על הקונגרס. אין ג'ורג' שולץ יכול לכפות דבר על מדינה כלשהי בעולם, מפני שמציאות זו ידועה לכל. אם כן, מדוע הוא בא? מה הוא רצה להשיג בסיבוב נוסף של הקיקס הנודר?

● עוד בלון

לתמימים היה נדמה שבכל זאת, ברגע האחרון, תר-היב ממשלת-דגן עזו בנפשה ותשנה את עמדתה. זה היה כאשר קיבל שולץ לשיחה את שני הפרופטורים הפלסטיניים, אדוארד סעיר ואיבראהים אברלוע'ז, שהם חברי המועצה הלאומית הפלסטינית, המוסד העליון של אש"ף.

המשמעות יכלה להיות: שכירת החרם על אש"ף, התחלה של משאומתן עם האירגון הפלסטיני, שינוי התוכנית בצד רה שתוכל להתקבל על הפלסטינים והעולם הערבי. **אולם כמו כל דבר בתוכניתו של שולץ, גם צעד זה לא היה אלא גימיק. גרוע מזה: בלון.** אחרי שהצטק וקבע שוב ושוב שהוא לא הכיר באש"ף, וכי שני הפרופטורים אינם אלא אורחים אמריקאיים טובים

שהתחשק לו לשוחח עימם, בא שולץ לישראל. כאן חזר על העמדה הנקושה ביותר: לא משאומתן עם אש"ף, לא מדינה פלסטינית, לא סיבה לגבולות 1967, לא ועידה בינלאומית בהשתתפות אש"ף, לא ועידה בינלאומית שתהיה יותר מאשר טקס ריק מתוכן. **אחרי מטר זה של לאווים, מה נותר בתוכנית?**

● נקב ב"שושלת"

אולם שולץ לא ויתר. הוא העמיד פנים כאילו יש בידיו תוכנית העשויה להתקבל. הופעתו היתה כשל נציב עליון, הבא לבקר מדינת-חסות קטנה, הפעם, כך הודיע מראש, יפנה אל דעת-הקהל הישראלי במשרדיו, מעל לראשיה-משלה. הוא הזמין לעצמו ראיון בטלוויזיה, וימן אל עצמו אנשי-תיקשות מובחרים, כדרכו של שליט קולוניאלי הקורא אליו את נתיניו. כאשר הופיע על המירקע, היפנה את עיניו הקטנות והפיקחיות אל המצלמה, ודיבר במישרין אל לב הציבור הישראלי. זה היה הרגע להשמעת הבשורה הגדולה. **למרבה הצער, לא היה לו מה להגיד. במשך דקות ארוכות, תוך פנייה ישירה אל הציבור הישראלי, חזר שולץ על מליצות ריקות-מתוכן.** הציבור הישראלי אינו מטומטם. אמנם יש בו מחלוקת עמוקה בין מחייבי השלום ואויביו, חסידי ההירבדות עם הפלסטינים וחסידי ארץ-ישראל השלמה. אך אלה גם אלה יודעים כי ב-1988 מתה האופציה הירדנית, וכי אין כל ערך ליוזמות-שלום שאינה מקובלת על הפלסטינים המתקוממים. שני המחנות בישראל הבינו היטב כי התוכנית שבפי שולץ היא תערובת של סיסמות מיושנות, שאין להן כל שייכות למציאות. לכן לא עשה השידור הדרמטי רושם על איש. הוא לא היה חשוב יותר מאשר פרק בסדרת שושלות.

אם לא היה לשולץ מה להגיד, מדוע עמד על דרישתו להשמיע את דברו באוזני הציבור הישראלי? המקורות אמרו: היתה זאת הצעתו של תומאס פיקרינג, השגריר האמריקאי. הרמז: היה זה רעיון מבריק של שימעות פרס. הוא רצה לגייס את שולץ למערכת-ההסברה שלו.

● שומד ניצח

אם כן, היה זה רעיון רע מאוד. כי הסיכום הכללי של יוזמת שולץ הוא, עד כה: הוא לא עזר במאומה לשימעות פרס, אבל הוא עזר מאוד ליצחק שמיר.

שמיר הוא המנצח הגדול. הוא נראה כעני חסידיו כמי שהעז לקום מול הענק האמריקאי, ולהגיד לו ללכת לעזאזל. הוא עמד בפני רגז, והוא עמד בפני שולץ. דויד מול גוליית, תרתי משמע.

בניגוד לפרס, שנראה נכנע ומתרסס, נראה דווקא שמיר כמי שגרם לאמריקאים להתקפל. ולראייה: אחרי שנפגש עם שני הפרופטורים, חזר שולץ על הלאווים שלו. יתר על כן: הוא הבטיח שוב כי למרות עמדתו הסרבנית של שמיר, ארצות-הברית תתמוך בישראל ללא-סייג, תמשיך בסיוע ובשיתוף-הפעולה האסטרטגי ותתנהג כאילו דבר לא קרה. קשה להעלות על הדעת ניצחון בולט יותר של שמיר.

יתכן שזה לא היה נראה כך, אילו הציע שולץ באמת תוכנית-שלום משכנעת, בעלת חזון וכוונות-לכבות. אך כשהיה ברור כי ידיו ריקות, לא יכול היה לתרום דבר לפרס.

● מינדר מעופף

אחרי כישלוננו המוחלט בישראל, המשיך שולץ בטי-סות שלו בשמי המרחב.

בכל מקום התקבל באדיבות. ובכל מקום נאמר לו, בגלוי או בשקט, שאין על מה לדבר איתו. אחרי הלאווים שלו, הפכה יוזמתו בלתי-קבילה בעולם הערבי. שום מישור ערבי אינו יכול עוד להסתכן במתן תשובה חיובית לתוכנית המתיוחסת אל ההתקוממות הפלסטינית כאילו לא היתה. ממשלות ערב התייחסו אל שולץ כמו שמיר: כאל מינדר מעופף הגורם לביבלול-מח, אך שיש להתייחס אליו באדיבות, לפי כל כללי הטקס.

אף צד אחר לא רצה להגיד "לא". לשם מה? זה היה מנחיל לצד השני יתרון במאבק על דעת-הקהל האמריקאי. כל צד רצה שהצד השני יגיד את ה"לא" הראשון. שולץ העמיד פנים כאילו יש בכך ניצחון גדול. הנה: איש לא אמר "לא".

אך מה טיבה של יוזמה, אשר ניצחונה טמון בכך שאיש אינו אומר לה "לא", אף שאיש אינו מקבל אותה?

יתכן שזה מגלה את מניעיו האמיתיים של שולץ. כאשר איש אינו אומר "לא", ניתן להעמיד פנים כאילו היוזמה נמשכת. משמע: ממשלת-דגן פושטת-הרגל, עתידת-השע' רוריות, שהיא במצב של ערבי-גסיסה, עדיין פעילה ומפתחת יוזמות.

ובעיקר: כאשר ייפגשו רגז ומיכאיל גורבאצ'וב, בחודש הבא, יוכל הנשיא האמריקאי להעמיד פנים כאילו הוא מנצח על יוזמה חשוכה במרחב. **אולם כמו שאמר נשיא אמריקאי קודם, ומצאצא יותר: "אייאשור לשטות בכל האנשים במשך כל הזמן."**

במדיוה

(המשך מעמוד 6)

התחיל לדבר על הקדמת הבחירות, כתשובה לג'ורג' שולץ (ראה סטנדרט). אולם שמיר עשוי להתברות, כפי שקרה בעבר למנהיגים אחרים. במשך תקופה של שלושה-ארבעה חודשים, עד לבחירות, יכול לקרות הרבה מאוד במדינת-ישראל. למשל: המשך ההתקרב ממות הפלסטינית והחמרתה, מעשים של שילטונות-הכיבוש שיועזו את המצפון, תגובות בינלאומיות חריפות. כל זה יכול לגרום לתגובה מנוגדת מן המצופה: פניית עורף לרעיונות ארץ-ישראל השלמה ונטייה לכיוון השלום. פחות מכל יש משמעות למישאלים הענכרים בבתי-הספר. בני-נוער אוהבים להדהים, ולהצביע על כן למיץ לגות קיצוניות. מנהלים ומחנכים מניסים להשפיע על תלמידיהם. לעיתים קרובות הם משיגים דווקא תוצאות הפוכות: מכיוון שרוב המחנכים שייכים למערך, התלמידים מצביעים בעד היר מין הקיצוני.

המישאל היחידי הקובע הוא זה: היתקייס ליד הקלפי. לא פעם התברר בארץ כל המישאלים שנערכו אף שלוש-הארבעה ימים לפני כן.

מישאל

מגיע לגור

שלך —

צו מניעה

הדוגמנית ספיר קאופמן

השינה צרימניעה

נגד חברת. תנובה

בגלל שימוש בשקיות

הנושאות את תמונתה

אילנה אלון

ספיר קאופמן, מלכת-היופי של

תובעת קאופמן בבית-הדין פישט לא בשקיות-ניילון

ישראל לשנת 1984 ודוגמנית-צמרת כיום, לא אהבה את תמונתה על שקיות-ניילון, המחולקות חינם בהיפרשווק של תנובה. היפהפיה הבחינה בהכנה מוחל-טת בין פירסום תמונתה על גבי מוד-עות מאורות ברחוב וכפי עיתונים לבין חלוקתה בכרכות בותקים לכל ריכפין בהיפרשווק.

על כן פנתה לעורך-הדין צבי ליד-סקי, שפנה, יחד עם עורך-הדין אלי

פישר ממישרדו, לבית-הדין פישט וביקש צרימניעה זמני נגד חברת תנובה. שתפי-סיק את הפצת השקיות הללו.

לפני שנה חתמה הדוגמנית על הס-כס-עבודה עם תנובה, ובו התחייבה להצטלם לשיקופית, שתהפוך למוד-עתי-פירסומת ולכרות-פירסום בחזות, למוצר החדש פרי-כף. חברת-הפיר-סום, שאיתה עובדת הדוגמנית, החתי-מה את הצדדים על ההסכם, וקבעה את תנאי-הפירסום ותנאי-התשלום. ספיר צולמה במכונית, כשהיא אומרת "לגוף שלך מגיע פרי-כף". מאז פורסמה הת-מונה על כרזות ועל עמודי העיתונות. אולם החל במרס השנה ראתה לפתע הדוגמנית כי חברת תנובה עושה שי-מוש נוסף בתמונה המקורית: היא הוד-פסה על שקיות-ניילון שחולקו חינם לקוני ההיפרשווק של תנובה. ספיר ראתה בכך הפרת הסכם ועוול.

עורכי-הדין פנו לבית-הדין פישט וביקשו צרימניעה זמני נגד תנובה. לבל-ימשך להפיץ את השקיות הללו. צו-זמני כזה ניתן כמבוקש, במעמד צד-אחר, על-ידי השופט אליהו וינוגרד. הוגשה גם בקשה לעשות את הצו הזמני-לצו קבוע, ותוגש תביעה כספית, שמטי-רתה לפצות את הדוגמנית על השקיות-שכבר הופצו בניגוד להסכם.

ביום הראשון לחולי-המועד-רפסס הר-פיצה הדוגמנית היפה, יחד עם אמה, בבית-המישפט, ושמהלך לשמוע כי חב-רת תנובה, באמצעות עורך-דינה, זלמן-רוזנבסקי, אינה מתנגדת להארכת הצו-הזמני. האם חתמה על כתב-ערבות בסך-15 אלף ש"ח, לכסות את הפסדיה של-תנובה בגלל הצו, אם יהיו כאלה, והשתייס חזרו הביתה מרצות.

חוק

השעייה ללא

שיניים

לישכת עורכי-הדין

יכולה להשעות חבר.

אבל אין לה פיקוח

על כך.

העונש החמור ביותר שיכולה ליש-כת עורכי-הדין להטיל על חבר שסרח-הוא השעייה. עונש זה פוגע במטה-לחמו של עורך-הדין וגם בשמו הטוב. אלא שכדרך כלל אין הלישכה מוסיפה-על עונש ההשעייה את עונש פירסום-שמו של המושעה. ועל כן, רק חבר-אנשים מצומצם ביותר יודע על-כך.

כבר היו מיקרים שבהם המשיכו-עורכי-הדין מושיעים לעסוק במיקצועם-בשקט, מבלי שאיש ידע על כך. הליש-כה אינה שולחת בודקים למישרם כדי-לברר אם אמנם הפסיק עורך-הדין את-פעולתו, ולעיתים הוא ממשיך אף-להופיע בבתי-הדין פישט.

הדרך היחידה שבה מנסה לישכת-עורכי-הדין להתגבר על הפרת השעייה-היא על-ידי רשימה הנושלחת לכל-השופטים במדינה, ובה מופיעים שמר-תיהם של עורכי-הדין המושיעים. לר-שימה זו יש ערך רק אם השופט זוכר-את שמות המושיעים ופועל בהתאם.

שופטת-שלום תל-אביבית, בעלת-זיכרון טוב, התפלאה כאשר הופי-לפניה באחד הימים עורך-דין ששמו-נזכר ברשימת המושיעים. מכיוון שר-שימה לא היתה לפניו, רק שאלה את-עורך-הדין אם אין איוו בעייה בהפי-צתו, אך הוא ענה בעזות-מצח בשלילה.

על שלה השופטת את המתמחה להציץ-ברשימה "הזכירה" לעורך-הדין כי הוא-מושעה, ואינו יכול להופיע. המיקרה-התגלגל ללישכת עורכי-הדין וגם-למישרת, ובימים אלה הגישה הפרק-ליטות כתב-ביאשום נגד עורך-הדין.

באחד המיקרים האחרונים של הש-עייה, במיקרה של עורך-הדין מאיר-שפיצר, נהג בית-הדין העליון ביד-חזקה, והחרי את פירסום שמו של-עורך-הדין. בכך נסגרה, כמובן, הדרך-להפרת ההשעייה.

ביילין
מה בוער לה?

ברור כי ועדת המיכרזים תשאל לדעתה, ותיתן לה מישקל רב בבחירת היורש. ארבל היתה מעדיפה להביא לפני הוועדה את תיאורן של המור עמדות האפשריות, ולהצביע על כישוריהן וכישרונותיהן. אבל היא

שניט
קלמוביץ בירושה

יודעת שלא יתנו לה להתחמק מהצבעה על המועמדת שלה. יש לפחות שתיים טובות מאוד, אבל אם ילחצו אותי אומר מי המועמדת שאני מעדיפה, אמרה לה העולם הזה.

"מריה", "מצחיקה"

אין זה סוד כי שלוש המועמדות הראשיות הן גורית שניט, הלנה ביילין וקלרה רג'ניאנו.

שניט, אשה רצינית והגונה מאוד, מישפטנית מוכשרת ובעלת ניסיון רב בהופעות בתיאטרון, נחשבת כיוצאת דופן שטבעית של ארבל. אבל אחרים מצביעים על הלנה ביילין, פרקליטה

אילנה אלון

מי יחליף את פרקליטת המחוז
שהפכה לשופטת? לפחות שלוש
נשים, ואולי ארבע, מתחרות

מילחמת הפרקליטות

מישפטית באזור המרכז. היא הכינה את כתבי האישום נגד השופטים המער רבים בפרשה, והלנה ביילין הכינה יחד איתה את כתבי האישום נגד מזכירי בתי המשפט.

"במיקרה נוצרה קונסטליציה מיוחדת כעת, שחסרים כל-כך הרבה שופטים בכית המישפט המחוזי בתל-אביב, ועדנה ארבל היתה המועמדת הטובה ביותר. לכן מינו אותה כל-כך מוקדם", אמר מישפטן.

אחרים טוענים כי הצלחתה הגדולה בוועדת החקירה של השב"כ הקפיצה את ארבל לראש רשימת המועמדים לשפיטה.

ארבל עצמה אומרת כי מאז ומתמיד שאפה להיות שופטת. "בחור'ל יש

אז כבר שלוש שנים לפני גיל הפרישה. אמרו שאין טעם למנות פרקליטת מחוז לתקופה כל-כך קצרה, ולזעזע אחרי שלוש שנים שוב את המערכת. והנה, עדנה ארבל כיהנה בתפקיד זה רק שלוש וחצי שנים.

שנות כהונתה של ארבל בפרקליטות היו סוערות ומעניינות במיוחד. היא התחילה את כהונתה כאשר הופיע ערעור על פסק הדין בתיק של הרנוי, ועורר תה הבכירה, גורית שניט, היתה התר בעת נגד סיגל.

לפני שלושה חודשים, כאשר נשמע הערעור על פסק הדין הזה בבית הדין מישפט העליון, הופיעה שוב ארבל

ארבל
תמיד שאפתי להיות שופטת

שנים, עד שמונתה כשופטת. עדנה ארבל טרם השלימה ארבע שנים בתפקיד, ומונתה השבוע במפתיע לבית המשפט המחוזי.

איש אינו מטיל ספק בכישוריה של ארבל למינוי החדש. הכל מעריכים אותה. אבל רבים חוששים כי מינויה המוקדם, בטרם טיפחה לעצמה יורש ראוי בפרקליטות, יגרום לזעזוע חמור במערכת כולה.

יש שתיים, אבל...

כאשר מונתה סירוסה כשופטת מחוזית, לפני ארבע שנים, היה ברור כי עדנה ארבל היא היורשת הבלתי-מעוררת. לא היו לה מתחרים בפרקליטות. רק לודוויג פלס, פרקליט ותיק וחביב על כולם, חשב את עצמו כמתאים להתחרות בה. אבל פלס היה

יורש תהיה החלטה קשה מאוד לחברי ועדת המיכרזים. הם יצטרכו לבחור מבין המועמדות המוכשרות, החרוצות והאינטליגנטיות את הראויה ביותר לרשת את מקומה של עדנה ארבל, פרקליטת מחוז המרכז, שמונתה השבוע כשופטת מחוזית. במיסרונות כבר מרבית על מילחמת דיארוכים ועל ציחצוחי הרבות.

"המינוי של עדנה ארבל כשופטת הוא, כשלעצמו, מינוי טוב מאוד. אבל הוא ממסר את השיטה שכל פרקליט מחוז הופך בהכרח לשופט מחוז", אמר עורכי-דין, אחרי ששמע על המינוי. גם קודמותיה של ארבל בתפקיד, ויקטור ריה אוסטרובסקי ושרה סירוסה, עברו ישר מכס הפרקליטות לבית הדין מישפט המחוזי בתל-אביב. אבל להן זה לקח הרבה יותר זמן. אוסטרובסקי ושרה סירוסה 17 שנה למינוי, וסירוסה היתה בתפקידה, כפרקליטת מחוז, במשך 10

רג'ניאנו
סויסה במתנה

בעצמה, וטענה שם במשך שלושה ימים. זו היתה כמעט הופעתה הסיום שלה בתפקיד.

התיק האחרון שהתחילה להופיע בו כתובעת הוא תיקו של שבתאי קל-מנוביץ, הנאשם בריגול. את התיק הזה כבר לא תספיק ארבל לסיים, והיא העיבה את הטיפול בו לגורית שניט.

בשנות כהונתה היתה ארבל עסוקה מאוד בעניינים שונים וחשובים, שהסי עיררו את המדינה. בתחילת דרכה עסקה בפרשת הקרקעות, שניבאו כי תהפוך לפרשה פוליטית. אחר-כך עסקה בור ערה שחברה ר"ח על סוכנים סמויים במיטרה, ושהמליצה המלצות שונות. כאשר התפוצצה פרשת האוטובוס בקו 300, מונתה ארבל לוועדה שעסקה בחקירת השב"כ, ואחר-כך נכנסה רובה ככולה לפרשת השחיתות במערכת ה

דבורין
זינוק מפרקליטות אחרת

בין יגאל ליגאל

הדוחף העיקרי למינויו של אלי' יגאל ברמון לתפקיד יועץ ראשי-משלה לענייני-סדר, כמחליפו של עמירם ניר שפרש, הוא יוסי בן-אחרון, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה. ברמון הוא חבר ואישו של בן-אחרון. בעבר, לפני שנה וחצי, ניסה בן-אחרון לראות למינויו של ברמון לתפקיד היועץ הצבאי של ראש-הממשלה, במקומו של עזריאל נב, אך נכשל. בצמרת הצבא, וגם בצמרת השילטון, הביס התומכים דווקא במעמדותו של אלי' יגאל סרסלר לתפקיד. סרסלר, איש-מודיען בעבר, שימש כסגנו של ניר בתפקיד, מאז מותו של עוזי מזניימי, שהיה סגני-יועץ ראש-הממשלה לענייני-סדר.

עתירה במרכז 18

באגודה לזכויות האדם עובדים בימים אלה כדי להבין עתירה, שתוגש לבג"ץ, על ניתוקם השירותי של תושבי השטחים הכבושים מן הקשר הטלפוני לחייל. העתירה תוגש, כנראה, כרגע שיפנו לאגודה עתירים מן השטחים הכבושים. שיפנו מוכנים לקחת חלק בתליך המישפטי. תושבי השטחים הכבושים נותקו מן הקשר הטלפוני לחייל בהוראת של שר-הביטחון, ומרכזי 18 התבקשו שלא לתת להם קשר יוצא או נכנס. אודות יפוסרו מתקשרים.

מיכתב שני של השמיניסטים

קבוצת תלמידי השמיניות עומדת לשר לשר-הביטחון מיכתב שני, ובו יותר מ-40 חתימות של צעירים המסרבים לשרת בשטחים הכבושים, בגלל האירועים האחרונים.

הליכוד רוצה את יאנוש

בתנועת-החרות לוחצים על האלוף (מיל') אביגדור (יאנוש) בן-גל להציג את מעמדותו לתפקיד ראש-עיריית חיפה מטעם הליכוד. יאנוש טרם השיב סופית על ההצעה, המיוחסת לח"צ משה ארנס.

אם יסרב יאנוש, צפויה התמודדות על ראשות הליכוד בחיפה בין מנכ"ל רשות-הנמלים, שאול רואל, לבין הפירסומאי יעקב בן-שאול. כרגע האחרון תיכנן הצגת מעמדותו של ח"כ מאיר כהן-אבידוב.

קיסר ידיח את רוזולין

מזכיר ההסתדרות, ישראל קיסר, החליט לתרוץ מתפקידו את מזכיר חברת-העובדים, דני רוזולין, בגלל הפושט שניסה לארגן נגדו. רוזולין בינס ביום החמישי. היום שבו איש קיסר את התפטרות ישעיהו גביש מתפקיד מנכ"ל כו, את ראשי הקצנזנים ההסתדרותיים, ודרש מהם להגיש תפטרות קולקטיבית, כמחאה על הדיחת גביש ואלפרד גולץ, מנכ"ל הסנה. איש מהמנהלים לא הסכים להצעה. כאשר נודע הדבר לקיסר, אמר בליגלוג כי אינו רואה שמישהו מהיכורים המתכנסים מאחורי גבו מעז לבוא אליו ולומר לו את הדברים כפנים.

בסקי-דין בלאס בסוף מאי

ישיבת בית-המשפט, שבה יינתן ססקי-דין של

שימועון בלאס, נקבעה ל-31 במאי, אצל השופטת שושנה ברמן. בלאס נאשם במעשי-מירמה לגבי התנועה הקיבוצית המאוחדת, ובמהלך המישפט נסעו הצדדים להליך חיקור דין של לוי עינבל, שנערך בבג"ץ.

חיקור-הדין ייערך בבלגיה

למרות הביקורת שמתתה חנה אבנור, נשיאת בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, על החלטתו של השופט אורי שטרנמן, ייערך חיקור-הדין בבלגיה בתיק הסמים. שטרנמן החליט על כך לפני שבועות אחרים, ואבנור מתנה ביקורת על החלטתו. חיקור-הדין ייערך לפי הנהל הישראלי, אך במסגרתו תתקיים, שלא לפי הנהל, גם חקירה נגדית. השופט החוקר יקבל את השאלות והוא שיערוך את החקירה הנגדית לעד בבלגיה.

133

מיספר ההרוגים הפלסטיניים בשטחים הכבושים מאז תחילת ההתקוממות אינו קבוע, והוא משתנה לפי המקור. צה"ל מכנה את הפלסטיניים "מקרי מיימי", ועד היום הראשון בערב נרשמו 113 הרוגים, שגורו כולם על-ידי חיילים. נוסף לה יש 20 הרוגים, שנפירות מור תם אינן ברורות ומתנהלת לגביהן חקירה. צה"ל אינו כולל במניין זה פלסטינים שנהרגו מירי של אזרחים ישראלים (מת' נחלים) ומיקרים אלה אמורים להיות בבר דיקת מצ"ח (מישטרה צבאית חוקרת). מקורות פלסטיניים מסווגים את ההרוגים לפי סוג הפגיעה ומיספרם הכולל הגיע ביום הראשון בערב ל-185 איש, לפי הסר רוט הבא:

- 130 איש שנהרגו מירי חיילים ומת' נחלים.
- 34 איש שמתו מגאז.
- 11 איש שמתו ממכות ומשריפה.
- 10 שמתו בנפירות לא ברורות (בתוכם הארבעה שנהרגו בתאונות-הדרכים ב-8 בדצמבר וארבעה נוספים שנהרגו בתאונות-דרכים לפני 10 ימים).

המיסגד מפריע

לתושבי עכו

מערכת הרמקולים של המיסגד בעכו משמשת עולה להתקפת הרוגים ימניים בעיר. אלה פועלים שמנודות תושבי-העיר מוסרעת בשל עוצמתם החזקה. הנושא אף נדון באחרונה במועצת עיריית עכו, ואחר מחברי מועצת-העירייה תבע לפנות בדיעשה למואזין להנמך את עוצמת הרמקולים.

מבקרים בנו

למבקר המדינה

בבינוס פנימי של ליטכת המבקרים הפנימיים של משרד-הממשלה, גופים וחברות ציבוריים, סיפר יעקב מלך, מבקר-המדינה הפורש, כי מאז שנכנס לתפקידו קיבל פניות רבות מצד מבקרים פנימיים במשרד-הממשלה, בבקשה לעזרתו ולהגנתו מפני הגופים המבקרים עליו.

קופת-חולים

מניסת צעירים

קופת-החולים של ההסתדרות הכללית תפתח בשנה הבאה מירפאות בקמפוס של אוניברסיטת תל-אביב. הסכם עליך נחתם בין מועצת פועלי תל-אביב לבין האוניברסיטה. כדרך זו מקווה ההסתדרות להעביר לשירותיה קהל צעיר, כתגובה על המיתקפה הנמרצת שערכה בזמן האחרון קופת-חולים מכבי להשגת מניינים חדשים.

אין אפשרות להעריך משקים

בליטכת השמאים מתלוננים שאין שום דרך להעריך את שוויים של משקים חקלאיים, כל עוד לא הוסכם על הסדר פריסת-החובות של החקלאים. הדבר נובע מן האחריות המשותפת שיש לאגודות החקלאים השונות על נכסי החברים בהן.

אוקוור יופיע

בבסקי-הדין

למרות שעורך-הדין מרק אוקוור פוטר על-ידי ג'ון דמיאניוק כבר בחודש יולי ש-עבר, יופיע שמו בבסקי-הדין, ביחד עם שמותיהם של שלושת הסניגורים של ה-נאשם. כך קבעו השופטים, שביקשו לדעת כי איזה סדר רוצים הסניגורים ששמותיהם יופיעו בבסקי-הדין.

אין די אקדמאים

המכון להסבת אקדמאים, השיד למשרד-העבודה והרווחה, הוריע על פתיחת קורס למנהלים בכירים במלונאות, שייערך במשותף עם רשת-מלונות דן. פתיחת הקורס מתעכבת, מפני שמתוך עשרות הפונים התקבלו לקורס רק 25 איש, ומישרד-העבודה היתנה את פתיחת הקורס בנכונות של 30 איש, לפחות. למרבה הפלא אין ליטכת-העבודה מספקת מידע על קיומו של הקורס לפונים, ובימים אלה מנסים מי שהתקבלו לקורס לגייס אנשים נוספים למילוי המיכסה, כדי לזרז את פתיחתו.

חקירת הרשות נמשכת

הרשות לניירות ערך ממשיכה בחקירה של חברת "קריפטל" הנסחרת בבורסה, בעיקבות הודעת הנחלת "כלל" כי ביטלה את העסקה עם החברה, בעיקבות אירעה-אמנות בבסוית. ביום החמישי, כשפירסמה כלל את האמנות השנתיים שלה, חזר המנכ"ל, אהרון רוברט, על גירסתו, שבעלי קריפטל מסרו מידע לא מדויק על מצב החברה בעת הדרישה וזו הייתה הסיבה לכישלון העסקה.

"כלל" לא תיכנס לעסקה

בחוגים כלכליים צופים כיטלון למשא ומתן המתנהל בין קריפטל, "כלל" לבין בוחה-המשימה הישראלי-אמריקאי, להקמת חברה לשיווק תוכנות-מחשבים. הרעיון נולד עוד לפני חודשים אחרים, אבל נראה שאחרי בחינת העניין ככל לא תיכנס לעסקה. בחוגים מיסחריים ותעשייתיים בארץ מובעת הדעה כי בוחה-המשימה ששט את הרגל.

כלב עוזר

לקיום-מיצווה

ליאון זילברמן, עוזר מהעיריה מגדל-העמק, פולק מבית-הכנסת האשכנזי במד קום, אחרי שכמה מתפללים התנגדו לכניסתו יחד עם כלביה-הנחיה שלו. המקומון "ידעוץ הגליל", החושף את הפרשה, מציין כי הרב של מגדל-העמק, דוד יצחק גרוסמן, קבע שמדובר במיקרה חמור ביותר, ובי הבלב מסייע לעוזר ל-קיום מיצווה של עלייה לתורה.

מיפילגת-העבודה

מארגנות אומים

בקי פרייטשט, ראש מחלקת האמנים, הסופרים ואנשי-התרח במיפילגת-העבודה, אספה קבוצה של עשרות יוצרים ואמנים ממושבים ומעיריות-פיתוח. מדובר כאנשים שלא היו מוזהים עד כה עם שום גוף פוליטי. הם מתארגנים לקבוצה שתקרא "אמנים למען השלום", ושתתמך במועמדותו של שימרון פרס לראשות הממשלה.

מהלומות בדלת בליה

כדרכם של אנשיטלוויזיה בכל העולם, הוזמן מישור לשם "איון" כדי ליצור חזות של עימות ספורטיבי. הפעם הביאו פור פסור פלסטיני מקומי. תוך כדי המתנה להתחלת התוכנית, שוחח נז.

כמו כל שיחה בין ישראלי ופלסטיני בגולה הדוויי, גם זו התחילה בשאלה הכאובה: מניין בא הפלסטיני? היכן שורשיו? אברולע'וד סיפר לי שהוא נולד ב-1929 ב'פז'. החלפנו זיכרונות על יפו כפי שהיתה לפני 1948. כנער עברתי במישור של עורכידין. ביקרתי הרבה ב'פז', כי כמה ממישרדי הטאבו, מושל המחוז ובית-המשפט המחוזי שכנו אז בעיר זו. לכן היכרתי את העיר היטב. היו לי בה מכרים ערביים. אהבתי אותה כפי שהיתה: עיר ערבית בעלת ציביון קולוניאלי.

כשנכנסנו לבסוף לאולפן, כבר היינו ידידים. היתה זאת תוכנית במתכונת המקובלת בתחנות אמריקאיות רבות. אנשים הוזמנו כדי להתראיין על נושאים שונים. אך הראיונות לא היו פורמאליים, אלא כל המראיינים נכנסו איש לדבריו רעהו, העירו זה לזה הערות.

כששוחח המראיין עם אברולע'וד ואיתי, נכנס לדברינו עסקן מקומי, לאייהודי, בעל פראפז ארום של שיכור כרוני, שהיה מרעמד למשהו בעיר. היה ברור שואו רוצה לרכוש קולות יהודיים, ועל כן אמר שאסור לישראל להחזיר אף מילימטר אחד, שהערבים רוצים להשמיד את ישראל, שכולם טרוריסטים, ושאר שטויות מסוג זה.

חש מהר נוצר מצב מוזר: אברולע'וד ואני מצאנו את עצמנו ביחד בצד אחד של המיתר, העסקן המקומי בצד השני. אנחנו דיברנו על הצורך בשלום, על פשרה, על חלוקת הארץ בינינו, ואילו ההוא דיבר על ישראל הגדולה.

כשיצאנו מן האולפן, חשנו כשני לוחמים שעמדו בקרב ביחד. מאז לא ראינו.

עם אדוארד סעיד נפגשתי לא אחת בכינוסים בינלאומיים על ענייני-השלום. הוא אחד האנשים הנעימים ביותר שהיכרתי בחיי. אישורו מבריק, בעלישיחה ידידותי. בספריו הוא מתבטא באנגלית מצויינת, מתוחכמת להפליא, כרמה של אבא אבן.

סעיד נולד בירושלים ב-1936, וכפי שכתב פעם, התכוונן הוריו להפכו לג'נטלמן אנגלי מושלם. הוא איש הפזורה הפלסטינית, אורח אמריקאי. במידה רבה הוא מוכיר אישירות יהודי בפזורה, בעל אנטנות רגישות ואופי מורכב.

ישבנו פעם זה לצד זה בארוחת-ערב חגיגית, בוועידה מטעם האו"ם על השאלה הפלסטינית, שאלה הוזמנו שנינו אישית כ"אנשים בולטים" (הגדרה של האו"ם, לא שלי). תוך כדי שיחה איתו עלה על דעתי: אם הפזורה הפלסטינית יוצרת איש כזה, הדומה כל-כך למוצר הטוב ביותר של הפזורה היהודית, זה מוכיח כי עצם הקיום בפזורה הוא שיוצר הרבה מן התכונות שאנחנו רגילים לייחס אותן לעם היהודי דווקא.

כאינטלקטואל אמיתי, מתח סעיד ביקורת חופשית גם על הצד שלו, הפלסטיני. הוא היה קרוב מאוד בדעותיו לעיצאם אל-סרסאוו. בשיחה איתי מתח ביקורת על הנהגת אש"ף, באומרו שהיא מייצגת קו נכון (שלום עם ישראל על בסיס דו-קיום בשתי מדינות) אך שאין היא טורחת להסביר אותו להמונים הפלסטינים, ועל כן היא מתקשה להביע את הדברים בצורה ברורה וחד-מש

(סינר), מבלי לעורר את חשדו של ועוננו המבוהל. אין כאן תעלומה.

התעלומה האמיתית נוגעת, כמובן, לוועוננו עצמו. הוא היה ונשאר חידה.

מדוע עשה זאת? מה היה המניע שלו? אם היה אידאליסט, מדוע דרש כסף? אם פעל למען הכסף, מדוע לא נזהר יותר? מדוע סחב עימו במשך חודשים ארוכים סרטי-סרטים בלתי-מפותחים? מי שמרית כסף רץ למעברה הקרובה ביותר ומפתח, כדי לראות מה טיב הסחורה שבכירי.

דעתי היא שוועוננו היה בתור מבולבל מאוד, וכי התרצצו בו מניעים שונים ומשונים. מרד בעולמם הסגור של ההורים. תחושה עזה של קיפוח ערתי. התלבטות קשה על רקע של בעיות אינ-

טימיות. חיפוש דרך רחבת ואידאולוגית. חברים מפוקפקים. תאוות-כסף. אידאליזם. הכל.

במהלך הפרשה עבר ועוננו את כוונה-היתוך של סכל וחשבוני נפש, והרבה מן הגורמים האלה נשרו ממנו. כתהליך של זיקוק נשאר בסופו של דבר האידאליזם. עכשיו הוא אכן הופך לקדוש, וכך יראה אותו העולם.

האם זוהי התפתחות מיוחדת, או שכל הקדושים בהיסטוריה עברו תהליך כזה, עד שהורקו והתעלו והפכו למה שהפכו? אולי זה קרה גם לרמויות כמו ז'אן ד'ארק, ירמיהו הנביא, המאסטרסירס הנוצריים, ישוע עצמו?

זה השווה שלנו

ועוד על הכנסת:

בשבוע שעבר הוצג שם מחזה היתולי. קומדיה מן החיים. וכמו שנאמר בבריתה היהודית: היתני צוחק, אלמלא היה זה השוטה שלי.

העלילה, שכבר סופרה הרבה: ח"כ הליכוד אריאל ויינשטיין, ממלא-מקום יו"ר ועדת-הכספים, כינס ישיבה של הוועדה. אף חבר אחד של הוועדה מלבדו לא הגיע. הוא העלה לדיון סעיף-חוק האוסר על קופת-החולים להעלות את שכר עובדיה. הוא ערך הצבעה, הצביע לבדו בעד ההצעה וקיבל אותה פה אחד. בזה לא נגמר העניין. הצעת-חוק שהתקבלה פה הועדה צריכה להתקבל גם במליאת-הכנסת. לפני-כן יש להניח אותה על שולחנו של כל ח"כ.

כך נעשה. ההצעה היתה מונחת על שולחנו של כל ח"כ. אף ח"כ אחד לא טרח לקרוא מה כתוב בהצעה שהונחה לפניו. כבוא עת ההצבעה נהרו הח"כים מן המיזנון, וכדרכם הרימו ידיים על פי הוראת סיעותיהם, מבלי לדעת בעד מה הם מצביעים.

האחר-כך ראו הח"כים את סעיף. הוא הפך לחוקה-מדינה.

הערימו עליהם: שר-האוצר רימה אותם! זוהי מעילה באמון! כלומר: לא זו בלבד שאף אחד מח"כי המערך לא טרח לבוא לישיבת הוועדה החשובה ביותר של הכנסת, שבה נדון גורלם של מיליארדים; ולא זו בלבד שאף אחד מהם לא טרח לקרוא את הסעיפים שהונחו על שולחנו במליאה; ולא זו בלבד שהם הצביעו בעד הסעיף מבלי להתעניין בעד מה הם מצביעים — אחרי כל אלה עוד יש להם החוצפה התהומית לבוא בטענות!

ועדת-הכספים היתה פעם הוועדה הרצינית ביותר (ואולי הור"עדה הרצינית היחידה) בכנסת. היא אחראית לגביית מיליארדים מכיסיהם של משלמי-המיסים, ולחלוקת המיליארדים האלה. היום היא בריחה, כמו הכנסת ה-11 כולה.

אפשר להגיד לזכותה רק דבר אחד: לפי כל הסימנים, תהיה הכנסת ה-12 בדיחה גרועה עוד יותר.

שני פרופסורים

את איבראהים אברולע'וד היכרתי בשיקאגו לפני כמעט 20 שנה.

סיירתי אז בארצות-הברית כדי להציג את סיפרי שיצא אז לאור, מילחמה היום העשיתי ("ישראל בלי ציונות"). נאמתי באחת האוניברסיטות של שיקאגו, ואז נלקחתי לתחנת-טלוויזיה מקר מית, לתוכנית-ראיונות.

אני מקנא באנשים שאין להם דמיון. כמו יצחק רבין, למשל. הם פחות אנושיים (הדמיון הוא תכונה אנושית מובהקת) אך יתכן מאוד שהם מיטיבים לישון בלילות.

אני רואה בטלוויזיה סרט (מצויין) על עליית-הדם הגדולה בקיבוץ. הסרט נפתח בפגורם. אנשי הסאה השחורה הורגים יהודים ברחוב, פורצים לבתים כגטו. ילדים נפחדים ברחובים. נשים נמלטות על נפשן. הקווקזים אוספים את היהודים המבוהלים בכיכר ועורכים מיסרדיווהי. בודקים גיירות. הפצועים מושלכים בסימ-טאות.

מה אני יכול לעשות — מייד אני חושב על המתנחלים הפורצים לכפר ערבי בגדה, יורים לכל עבר, הורגים פה ושם נער או נערה, הורסים בירות. והצבא בא לכנס את כל הגברים בכיכר הכפר כדי לערוך מיסרדיווהי, לוקח כמה אבות ובנים ומשאיר אחריו כמה פצועים...

דמיון חולני.

וכשאני רואה בטלוויזיה הישראלית כיצד פושטים בחורינו בחשכת-לילה על כפר נידח, הולמים בקתות-הרובים על שערי-הברזל וצועקים "אפתח" עולות בדמיוני אסוסיאציות נוראות. בטלוויזיה הכל נקי, החיילים יודעים שמצילים אותם. אין מכות. אין שוברים ריחים ומכשירי-טלוויזיה, כפי שקרה במקומות רבים אחרים, כשלא היו מצלמות (המצלמות באו באיחור, והנציחו רק את התוצאות). אבל על המירקע רואים אנשים ישרים הקופצים מן המיטה כבעתה, מבטים מוכיאים של זקנים וזקנות, דמות של ילד הבורח לפרסה, צעירים כבולים, כשעיניהם מכוסות (מדוע בעצמם רק כדי ליטול מהם צלם אנושי) והמובלים ל-"מיתקני-כליאה" שבהם מופעל "לחץ גופני מתון".

ואז מתחיל הדמיון לפעול. מקומות אחרים, חיילים אחרים. אבל אותן המהלומות על הדלת בחשכת-לילה, ואותם מבטים מבוהלים של הקופצים מן המיטות, וילד המנסה לברוח (ואולי מוסתר במח-בוא שהוכן זמן רב מראש), ואנשים כבולים המובלים למעצר כצאן לטבח...

הוא שאמרתי. דמיון חולני. קללה ממש. ובכל זאת, לא הייתי רוצה להיות רבין.

עלילת הדם

אנכ אותו הסרט (עלילת הדם). שהוצג בליה-הסדר: אחרי שצפיתי בו, חשתי בצורך לרעת מה אירע באמת באותה פרשה, ואיך היא הסתיימה. זכרתי אותה רק במעורפל. בדקתי את המקורות.

ברנארד מלמוד כתב את הספר על פרשת מנתם מגדל בייליס, יהודי שנאסר ב-1911 בעיקבות עלילת-דם. גופתו של נער נוצרי בן 12 נמצאה לפני הפסח במערה בפאתי קייב, והדבר גרם מייד לעלילה שנרצח ביד יהודים כדי להשתמש בדמו למטרות-פולחן. בייליס בן 37 נצטר עורכו ארבעה חודשים, על סמך עדויות מביימות. הוא היה במעצר במשך שנתיים, עד שהובא למישפט. בכל העולם מהו גדולי אנשי-הרוח על מעצרו, אך לשווא. כאשר נפתח המישפט, ב-1913, היו הראיות שבידי התביעה כה קלושות, עד שחבריה-מושבנים פסק שאינו אשם.

בייליס היגר מרוסיה. במשך זמן-מה חי בארץ-ישראל, וב-1920 ירד לארצות-הברית. שם מת ב-1934 בסארטוגה-ספרינגס במדינת ניו-יורק, והוא בן 60.

דרכו של מארטי

הסרט האוסטרלי על מרדכי ועוננו היה מעניין. הוא צירף בקפי דנות פרט לפרט. הוא לא חידש הרבה, אך הוא עזר לנו שוב לעמוד על התעלומה הגדולה ששמה ועוננו.

מדוע עשה זאת? האם הוא אידאליסט או לא? למה התנהג כפי שהתנהג?

מתוך הסרט ברור לגמרי כי אחד מחבריו באוסטרליה הלשין עליו לשב"כ האוסטרלי ושהש"כ האוסטרלי הלשין עליו לש"כ הבריטי, ושהשב"כ הבריטי הלשין עליו לשב"כ (או למוסר) הישראלי.

שב"כ כל העולם התאחדו. קיים ביניהם שיתוף-פעולה או מיץ, על בסיס של "שמור לי ואשמור לך".

מול מיקצוענות זו של הש"כים, בולטת הנאיביות המרדמית של ועוננו עצמו ושל העיד תונאים הבריטיים.

היתה זאת תמימות גמורה לחשוב שוועוננו יוכל להגיע לב-ריטניה מבלי שכל השב"כים האלה יהיו בעיקבותיו. או שניתן להחביא אותו באישהו מלון ליד לונדון, כאשר הכל השב"כים אלה עוקבים אחריו. או שוועוננו יוכל "להיעלם בתוך ההמון". או שניתן להכין בשקט כתבה על שוקה-גרעינים הישראלי מבלי שבכל העולם יידלקו גזרות אדומות.

מדוע נערכה החטיפה באיחור כה רב, אחרי שוועוננו כבר מסר את כל החומר? עוד "מחול מודיעיני"? כן ולא. נראה כי השרותים הישראליים שמו לב לוועוננו רק כאשר קיבלו את ההודעה מן העמיתים הבריטיים. מאותו הרגע הכינו את החטיפה. אבל אי אפשר לארגן מיבצע כזה תוך יום. יש לעבד תוכנית, להכין דרך להברחת הגופה החיה, לשלוח אנשים למקום. כל זה דורש זמן. ואחר-כך היה צורך לארגן את המיפגש בין ועוננו והסוכנת

אברולע'וד וסעיד

מעית. (אפשר להגיד את אותו הדבר על שימרון פרס, כמובן.) אדוארד סעיד משגע בעט המושחז את מנגנון-התעמולה הישראלי בארצות-הברית. הוא אדם נבון ושוחר-שלום, אך בהחלט אינו מנסה את דבריו כפי שהיה רצוי לעמוס עוז וליוסי שריד. אורכה, אנשים כמוהם משמשים מטרה לחיזוי החדים ביותר.

כך כתב, לא מכבר: "לא זה בלבד שכל פלסטיני חש שהגלות היא פצע בלתי-רפא, אלא שיש גם עינוי נוסף. הפלסטיני רואה כיצד יוצרים שיוויון בין המצוקה הפלסטינית ובין ההתלבטות הישראלית, המוצאת את כיווניה בהכרזות בנוסח 'הכיבוש מוזיק לנפש הישראלית'."

"בשעה שישראל מכחישה את ההיסטוריה שלנו ואת עצם המציאות שלנו, אנחנו נדרשים להאזין לשירייהלל על הרמוק רטיה הישראלית..."

וכן: "זהו מיקרה גריר שבו אומה גישה אומה אחרת וממשיכה להתעלל בה, ורוצה באותה השעה גם ליהנות מהמעמד המוסרי של קורבן."

סעיד תמך גם במאמר זה בפיתרון-שלום וכפשרה היסטורית, אך דרש שישראל תביע בפומבי חרטה על העוול שעשתה לפלס-טינים, ותבקש מהם סליחה.

במאמר זה, שפורסם כמה שבועות לפני ההתקוממות, תמה סעיד את דיו כיום גם במחוז כוא, וניבא: "יש סיכוי רב לכך שהקיסוב יגבר ויילך — אחרי הכל, דור שלם חדש של פלסטינים נרדפים גדל בישראל, בשטחים הכבושים ובלבנון..."

ועוננו

הכיפה על הראש היא הכיסוי היחיד לצ'ק של המזכ"ל ומי שיכול לדפוק גם יכול לעוף

הרע הוא נפגע עליידי אחר מ' כליהרכב שעברו בכביש, ואושי' פז במשך חודשים אחדים בבית' חולים מקומי.

■ הרוגמנית קארין דנסי' קי ניגשה למלחין הוותיק סשה ארגוב, במסיבה לכבוד התע' רוכה של שושנה רמארי, ובירכה אותו לשלום. הוא הסת' לאחר הופעה של אחר מ'

רת ה'60 שערך תחיה קנבל לבעלה אופקר, היא הצמידה לחג'פורים וראגה שילדיה יגיעו מישראל לווינה. המסיבה גם קיבלה סיקור בעיתונות המקור' מית בווינה.

■ לפני שנה וחצי הכיר איש' הקולנוע שיש קולר את אס' טריר סרנק, אשת'חברה תוס'

קנבל, מנהל אר'על, מלאו לא מכבר 60 שנים, מספרים שם על אדם שמלאו לו 60. התבר'ה החי' ליטו להכין לו הפתעה. הם הומי' נו חדר מפואר במלון יוקרתי, ב' קומה ה'17. משנכנס לחדר, המ' תינה לו וונה. במהלך מעשה'הא' הכים, לקה לפתע חתך'השימחה בדוס'לב. הונה המבוהלת פיש' פשה בכיסיו, בתעודותיו, עד ש'

■ אבנר אינ'לי. הוא הפיץ חוזר בין חברי'המפלגה, שבו כתב ברוח זאת — אין לי כסף, אין לי יועצ'תרמית, אין לי מטה. אם כן, מה יש לו? על פי רגבו: 'הבנה ורעיות נכונות כיצד לפתור את המצב' ■ מורין רגן, בתו של רר' נלד רגן, נשיא ארצות'הברית, עמדה בראש משלחת'הנשים מ'

■ הבנקאי'לשעבר ארנסט יסת, המתגורר בניר'יורק, שוחח עם חבר, המתגורר בשווייץ, ואי' מר לו שהוא מתכוון לבלות את חגי'הפסח בארץ. הידיעה עוררה סקרנות וציפיה בקרב רבים בארץ, אך הסתבר כי יפת לא מימש את רצונו, ובילה את החג איש'ם בארצות'הברית. ■ לאחר הופעה של אחר מ'

יצחק שאיר הוזמן לנאום לפני עצרת'המונים בנתניה המארגנים לא דאגו לדוכן'נואמים שיתאים לגובהו, וכתוצאה מכך גם אי'אפשר היה להוריד את המיקרופון לגובה פיו. הפיתרון שנמצא לבסוף: ראש'הממשלה הועמד על מיזודת'מתכת.

כל בה ואמר: 'אני לא חושב ש' אני מכיר אותך, אך אשמח לע' שות זאת'.

■ הרוגמנית ומלכת'היופי לשעבר אילנה שושן כעסה מאוד על הפירסומים בעיתונות על הרומנים שהיא מנהלת עם גברים שונים, שהיא מגדירה אותם כירידיה, ולא כמאהביה. כששואלים אותה על מה היא כועסת, היא משיבה שתדמיתה נפגעת, אך אין היא מוכנה להבי' היר למה היא מתכוונת. מסתבר ששושן מפיקה כעת קלטת'וידאו על בריאות, תזונה והיגיינה, היא חוששת שתדמיתה כנענה' ששעושים תפגע בסיכווי המכיר' רה של הקלטת.

■ הופעה בסרט אינה מוסיפה תמיד ליוקרת המופיע. את' למר על בשרו איש' ירון אש'טיין, שהי' מרי'שאל ואלוף ישראל הוא מופיע בסרט'המתחתון' דה בעיני'ם. בקטע שבו הוא מ' כל מכות מד'ניאלה דנצל, אי' לופת'אירופה בנקס תאילנדי. מאו שהסרט יצא לאקרנים, הוא לא יכול לעבור את הרוחב מבלי

סת ומפיקת'סרטים, בפסטיבל ל' קולנוע בניר'יורק. השניים התיי' רדו ושמרו על קשר ביניהם. לפני פחות משנה נפגשו בפסטי' בל קאן, שם הציג קולר את הס' רט שתי' אצבעות סציון. לאחר הקרנת הסרט הומינה פרנק את קולר וכל חברי המישלחת הישר' אלית לוויילה המפוארת שלה, שם נערכה מסיבה גדולה. בגבור השימחה, כשכולם היו שתויים, החלה המפיקה להתגפף עם הגב' רים הישראליים, שהטילו פור מי יבלה את הלילה בחברתה. הוזכה היה בחור בשם שאיר דייך, ה' מככב בסרט. בסיום המסיבה עז' בו כולם, והישראלי נשאר בחבר' תה. אך למרבה הפתעתם של חב' ריו, הוא הופיע במלון זמן קצר לאחר מכן, כשהוא המום. הוא סיפר להם שהנהג של המפיקה מאוהב במעבירה שלו, ובהתקפה של טירוף התנפל עליו באקרה' שלוף וסילקו מהבית. לפני שבו' עיים חור קולר מפסטיבל'סרטים באירופה, ושוב פגש באסטריר פרנק, שסיפרה לו את המשך הסיפור. לדבריה, נתקף הנהג באמוק, ורץ על הכביש הסמוך לוויילה, כשהאקרה בידו. למלול

מצאה את כתובתו ומיספר'הסל' פון שלו. היא טילפנה אל אשתו והודיעה לה בבהלה: 'בעלך נמ' צא חדר במלון, בקומה ה'17, והוא בלי רוח חיים'! האשה הת' חילה לחקור כיצד התגלגל בע' לה לשם. לבסוף נשברה הוונה וסיפרה לאשה את האמת המכיר' כה. 'מה לעשות איתו?' נועצה באשה. 'זרקי אותו מהחלון'! הפ' טירה האשה בנימה עניינית. 'מה זאת אומרת? הרי אנחנו בקומה ה'17'! לא הבינה הוונה. 'ראי' השיבה האשה, 'אם את מספרת לי שהוא יכול לדפוק — אז הוא יכול גם לעוף'.

■ זוהי הבריתה הפופולרית ביותר בקרב הקהילה הישראלית בווינה: מכיוון שגם לגיר'עון ירדן, הממונה על השגרירות הישראלית שם, וגם לאוסקר טעם ארצה בוועידה בינלאומית שנערכה בווינה. רגן עוררה הת' עניינות רבה, בגלל ייחוסה ה' מישפחתי, אולם רבים נמנעו מ' להתקרב אליה, בגלל מצבי'ה רוח המתחלפים שפקרו אותה. השמועות התעקשו לספר שקיים נתק בין מורין לבין אביה המ' פורסם בגלל ננסי, אשתו השני' יה. מורין היא בתם של רונלד רגן והשחקנית ג'ין ויימן, אש' תו הראשונה של הנשיא.

מופעי'הבידור, ניגש מזכ"ל ה' הסתדרות, ישראל קיסר, אל השחקנים, שהתלבשו מאחורי ה' קלעים, ובירך אותם על הופע' תם. אחר השחקנים פנה אליו ר' שאל אותו אם ההסתדרות מוכנה לממן חלק מההוצאות, כחלק ממ' סעי'הבחירות הצפוי. קיסר השיב בחיוב, והוציא מכיסו פינקס' המחאות וכיפה. את הכיפה שם על ראשו, והחל ממלא את פרטי ההמחאה בידו השנייה. כשנשאל מדוע הוא שם כיסוי'ראש, השיב בהומור שזה הכיסוי היחיד שיש להמחאה הזאת.

■ אבנר רגב, הרץ' לכני' סת, הסתכן, באחרונה, בכינוי

זה כתוב בעיתון

● זוכרים את הילד שנקבר לפני שבועיים תחת תלולית עפר בחולון, וחיו ניצלו ברגע האחרון? מי שקורא שלושה יומנים, לא יכול לדעת מהו שמו של הילד. ידענו קרא לו יריב רדתם, מעריב קרא לו יריב בן-מרחא וחדשנו סיפר ששמו יריב רחמיה. פרט אחד ברור: אצל כולם הילד בן 12.

● מרשין גהל, ממייסדי דובק, מת בשבוע שעבר בלנדון, בגיל 84. כמעריב הוא מת. בתום מחלה ממושכת, אבל בידענות ובחדשנות הוא מת. לאחר מחלה קצרה. פרט אחד ברור: הוא מת. פרט מסקרן, שאף עיתון אחד לא טרח לכתוב: מה היתה המחלה והאם הוא עישן?

● בגיליון האחרון של עולם האשה שמחה דוברת נלי צה"ל בתיה שושני, לגלות שהיא התמנתה כ...רובצת צה"ל. במוסף יום השישי של ידיעות ראיון איציק יושע את מליה שפירא. סליה, שהיתה סניידת עם אהרי זרד, הזכירה את התחנה של בנו של אורי עם בתו של אריק אינשטיין, שאליה היתה מזמנת. בחתונה של יסמין ואפרים ראיתי איזה גב ואת הקהילה מסביב. היא אמרה. אולי. שפירא יודעת טוב מאוד שאשתו של אפרים היא שירי, הבת הגדולה של אריק, ולא יסמין, הבת הצעירה, ולא ברור לה אם היא טעתה ואמרה "יסמין" או שזוהי טעותו של העיתונאי.

● חלי גולדנברג, מבקשת להודיע לכל שלא קוראים לה "גולדנברג". זה קרה בגיליון האחרון של סופימן ובמעריב לפני שבועיים. במוסף חדשנות כתבה אורית שרדחט על "המיתוס הנצחי של מנדל, צביקי ופושקש" מעויר העכונה, ואחר-כך חזרה והזכירה אותם במישפט. מנדל, צביקי ופושקש הם הקהל הטבעי של גלרון. כך שנראה שטעות רפוס לא היתה כאן. עד כמה שאני זוכרת, זה לא היה צביקי. זה היה שם בעל צליל מאוד דומה, צבינגי. יסיה ירקוני, אמה של העיתונאית שוחט, לא שרה את שיר העכונה. החדשונים שרו.

● את הטעות הבאה לא הייתי מגלה, כי לא הייתי קוראת את הקטע הזה, אבל הפנו אותי אליו. במוסף קיבוץ 88 של מעריב היה כתוב: "הכנסה שנתי: 1.4 מיליארד ש"ח (מזה 450 ש"ח מחקלאות)". נעמי רון

● את הטעות הבאה לא הייתי מגלה, כי לא הייתי קוראת את הקטע הזה, אבל הפנו אותי אליו. במוסף קיבוץ 88 של מעריב היה כתוב: "הכנסה שנתי: 1.4 מיליארד ש"ח (מזה 450 ש"ח מחקלאות)". נעמי רון

להסביר ללועגים שזה קטע מבין יים, אך כעת נמאס לו, והוא ממ' עט להיארות בפומבי.

שיהו אותו ויתברחו על חשבוננו, בנוסח "הגבר שמקבל מכות מא" שה" בתחילה היה לו עוד הכוח.

חווה לוי מלכת-היופי לשעבר ואופנאית בהווה, נאה להציג את ביטנה התופחת. לוי, בחודש השמיני, אמורה ללדת בן, פרי אהבתה לאיש חיי-הלילה רפי שאולי. בתה, אלכסנדרה בת ה-5 (בתצלום, לצד אימה) מנישואיה לאופנאי גי פולופ, הודיעה, בבנישנות, שהיא שמחה מזה שיהיה לה אח.

מיכאלה ברקו

תלמידת-תיכון בת 18, עושה קאריירה בינלאומית כדוגמנית-צילום. היא כבר צולמה לירחונים כמו "ווג" הצרפתי ו"אל" האמריקאי, כיכבה בסידרת-צילומים עבור מלך-האופנה הצרפתית כריסטיאן לה-קרוואה, וגם עבור המעצב אודין אליה. כששואלים אותה מדוע היא נמנעת מלספר על הצלחתה הגדולה, היא אומרת שהיא מפחדת מעינם הצרה של הבריות. בתצלום, הלכות מהירחון האמריקאי "אל", היא לבושה במינסו צבאי משומש וחולצת-תחרה.

בימאי, שהפיק בסידרה זו סרטים על ברל בצנלסון, סינחס ס' פיר ומשה דייק, סיפר שהיה פקה על חיי אשכול הסבה לו הנאה גדולה, בגלל ההומור ש איפיון את אשכול. כדוגמה הביא שיחה בין אשכול ללובה אלי-אב, שבה ביקש אשכול להקים את העיר ערד. הוא שאל את לובה על מצבו האישי, וכשענה לו אליאב שהוא נשוי ואב לשני ילדים, נאנח אשכול ואמר: "לפי רויקט הזה אני צריך רווק ויתום."

בימאי, שהפיק בסידרה זו סרטים על ברל בצנלסון, סינחס ס' פיר ומשה דייק, סיפר שהיה פקה על חיי אשכול הסבה לו הנאה גדולה, בגלל ההומור ש איפיון את אשכול. כדוגמה הביא שיחה בין אשכול ללובה אלי-אב, שבה ביקש אשכול להקים את העיר ערד. הוא שאל את לובה על מצבו האישי, וכשענה לו אליאב שהוא נשוי ואב לשני ילדים, נאנח אשכול ואמר: "לפי רויקט הזה אני צריך רווק ויתום."

בימאי, שהפיק בסידרה זו סרטים על ברל בצנלסון, סינחס ס' פיר ומשה דייק, סיפר שהיה פקה על חיי אשכול הסבה לו הנאה גדולה, בגלל ההומור ש איפיון את אשכול. כדוגמה הביא שיחה בין אשכול ללובה אלי-אב, שבה ביקש אשכול להקים את העיר ערד. הוא שאל את לובה על מצבו האישי, וכשענה לו אליאב שהוא נשוי ואב לשני ילדים, נאנח אשכול ואמר: "לפי רויקט הזה אני צריך רווק ויתום."

בימאי, שהפיק בסידרה זו סרטים על ברל בצנלסון, סינחס ס' פיר ומשה דייק, סיפר שהיה פקה על חיי אשכול הסבה לו הנאה גדולה, בגלל ההומור ש איפיון את אשכול. כדוגמה הביא שיחה בין אשכול ללובה אלי-אב, שבה ביקש אשכול להקים את העיר ערד. הוא שאל את לובה על מצבו האישי, וכשענה לו אליאב שהוא נשוי ואב לשני ילדים, נאנח אשכול ואמר: "לפי רויקט הזה אני צריך רווק ויתום."

הומר בני ברמן הופיע באחרונה בערכי-איונות של יע' קרב אגמון. בין המרואיינים באותו ערב היתה שרת-הבריאות שושנה ארבל-אלמוזלינו, שאותה גנש ברמן באירועים מ' סוג זה לא פחות מחמש פעמים בחודשים האחרונים. כאשר הם ניגשו זה אל זה ולחצו ידיים לשלום, אמרה לו השרה: "אנחנו נפגשים כל-כך הרבה בזמן הא' חרות, עוד יחשבו שיש בינינו משה' דפנה ברק, זוהר אדליאב ונעמי רון

בימאי, שהפיק בסידרה זו סרטים על ברל בצנלסון, סינחס ס' פיר ומשה דייק, סיפר שהיה פקה על חיי אשכול הסבה לו הנאה גדולה, בגלל ההומור ש איפיון את אשכול. כדוגמה הביא שיחה בין אשכול ללובה אלי-אב, שבה ביקש אשכול להקים את העיר ערד. הוא שאל את לובה על מצבו האישי, וכשענה לו אליאב שהוא נשוי ואב לשני ילדים, נאנח אשכול ואמר: "לפי רויקט הזה אני צריך רווק ויתום."

יואל שרון, בימאי הסרט "הלם קרב", מספר על חלומותיו לפני מלחמת יום הכיפורים, הדרך שבה חזר מלונדון ישר למלחמה, על פציעתו הקשה בקרב על סואץ, על הרגשתו בעת הפציעה, שהשאירה אותו מעוותק מהמותניים ומטה ועל הסרט, שאותו הקדיש לחיילים שרובם נפלו בקרב

"היינו הזוכים המאושרים לעלות למטוס הראשון שיצא מלונדון לארץ, למלחמת יום הכיפורים"

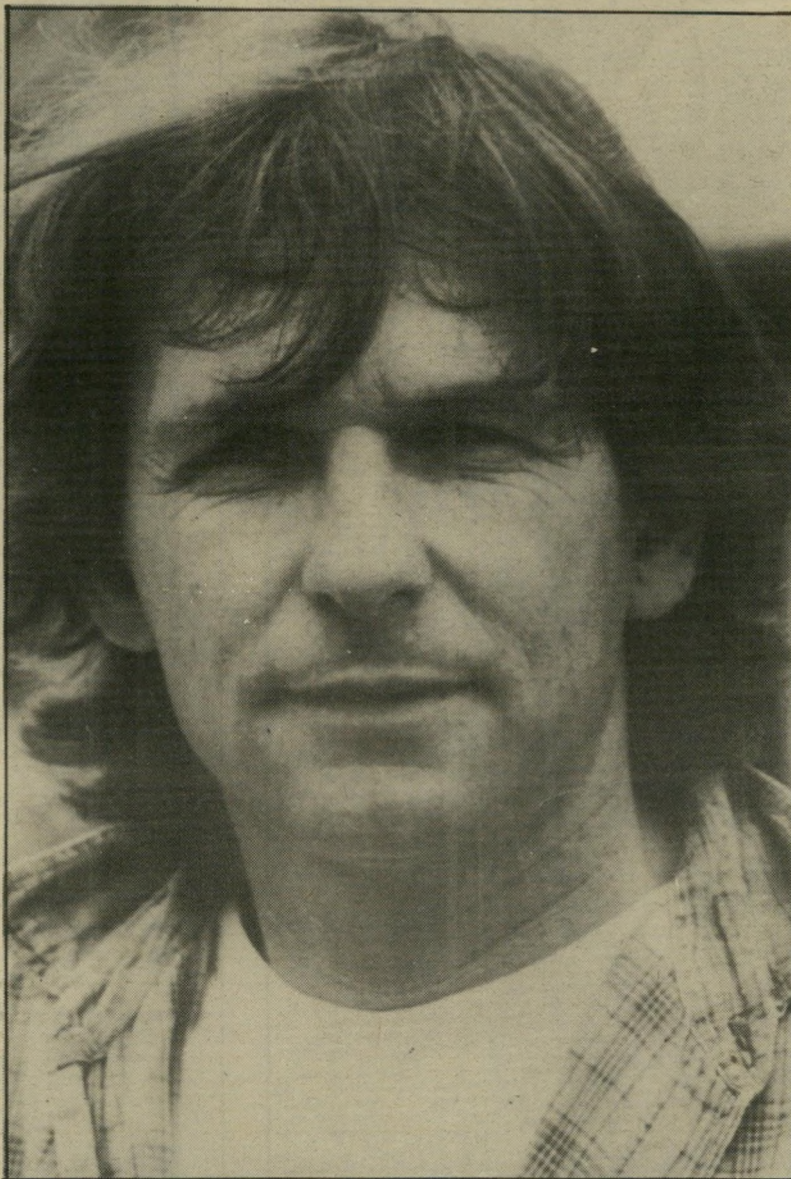
"התחיל מאבק שאני לא אתן לעצמי ליפול, שאני חייב להילחם בשיניים, שאותי לא יכריעו"

"אני זוכר את התנועה וזוכר את עצמי מתעורר, שוכב על האדמה על הגב, ולא מסוגל לזוז"

"חשבתי שאני אחזור להיות מה שרציתי להיות, ושם יצאתי מהגיהנום, עכשיו הכל תלוי בי"

"הניחו אותי על נגמ"ש רכזא ושמס כגשתי את החיילים שלי, ואלה היו חלקים. מחזה נוראי"

"זו היתה שנה קשה של עבודה, שבסופה מצאתי את עצמי עומד על הרגליים בניגוד לדוחות הרפואיים"

ראיינה ענת סרגוסטי

"היתה לי תחושה

שאין לי רגליים!"

בסוף הראיון הוא בכה. הוא גמר לספר לי את סיפורו האישי, ואז ראיתי שמעיניו זולגות דמעות. גם בעיניו היו דמעות מאחורי מישקפי-השמש.

קשה לשפוט ולבקר את הסרט של יואל שרון, "הלם קרב", רק במונחים קולנועיים-מיקצועיים. קשה לחשוב עליו רק כעל סיפור המתאר מה עבר על שני חיילים במלחמה. כי הסרט הזה הוא הרבה מעבר לזה.

למרות מישפט בסוף הסרט, המבהיר שאין קשר בין הדמויות שעל המסך לבין דמויות אמיתיות, קשה שלא לחשוב שעשרות, מאות ואולי אלפי חיילים עברו באופן זה או אחר את מה שעוברים שני גיבורי

הסרט, מיכה וגידעון, שני חיילים שלקו בהלם-קרב.

מייד עם סיום הקרנת-הבכורה של הסרט בתל-אביב, עלו כל עושי על הבימה. גם יואל שרון, הבימאי, הצטרף לשורה. גבר נאה, ששערותיו ארוכות, עיניו כחולות והוא נשען על קביים. הוא עמד על הבימה ורעד בכל גופו. מילות התודה והברכה שאמר במיקרופון היו מקוטעות. הוא התרגש, ואולי מעבר לזה. והוא רצה להודות, ולספר, ולדבר, אבל היה לו קשה.

יואל שרון (38) נפצע קשה במלחמת יום הכיפורים בקרב על סואץ. כשפרצה המלחמה הוא היה בלונדון, סטודנט בבית-ספר לצילום, שכל עתידו וחלומותיו לפניו.

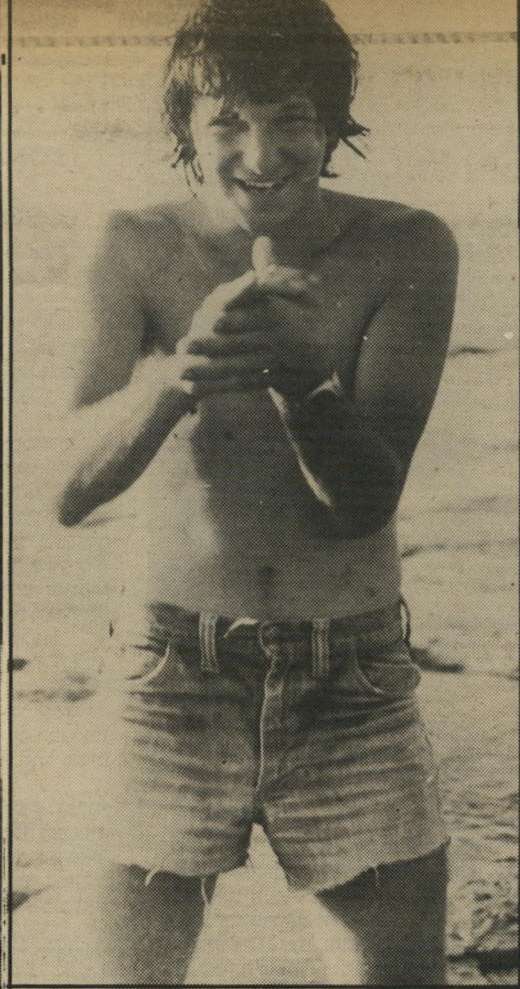
כחייל-מילואים, שאת השרות הסדיר שלו עשה בסיירת-צנחנים, רץ לשגרירות וביחד עם עוד כמה עשרות חיילי-מילואים התחנן לחזור לארץ, לקרבות.

הוא חזר, נלחם, נפצע קשה, ומאז השתנו חייו.

שרון גר היום בבית בתל-ברוך שבתל-אביב. הוא נשוי עם דינה, מעצבת-אופנה, והוא אב לשלושה ילדים: איתי, בן ה-11, יניב בן ה-3 ודניאל בת חצי שנה.

תלויות, על אחד הקירות, כמה גלויים עוניות של בתים באיים היווניים. בנערותו חלם יואל שרון להיות כשהיה גדול. במהלך כל שרותו הצילם מאות תמונות, גם תוך כדי פעילות מיבצעית, גם כשהיחידה שהתה בעזה. האוסף כולל גם את התמונות האחרונות, שצילם במהלך מלחמת יום הכיפורים. והוא צילם לכל אורך הדרך.

בתמונות האחרונות רואים מרחוק את הדיונות הבהקות, שבהגיעו אליהן נפגע הנגמ"ש של שרון פגיעה ישירה, ו-16 מתוך 19 החיילים שהיו בו נהרגו. שרון משותק ממותניו ומטה בעיקבות פגיעה בחלק התחתון של עמוד-השידרה.

יואל שרון לפני הפגיעה ואחריה.
חשבתי שזו תאונה קטנה ושאתנבר עליה...

בניגוד לנכים אחרים, המצויים במצב דומה, מתעקש שרון שלא לשבת על כיסא-גלגלים. הוא הולך בעזרת קביים. הסרט "הלם-קרב", סרטו הראשון של שרון באורך מלא, מספר על שני נפגעי הלם-קרב. האחד, מיכה (דן תורג'מן), הוא בחור צעיר, צלם-חובב, המצלם את המחלקה שלו, ואז נפגע הנגמ"ש מגיעה ישירה. השני הוא גידעון (אשר צרפתי), קצין במילואים, נשוי ואב לשני ילדים, שלקה גם הוא בהלם-קרב. השניים נפגשים בבית-החולים, ומנסים ביחד ולחוד לשקם את עצמם במהלך הסרט.

שני השחקנים נראים מאוד אמנים על המסך, ויואל סיפר כי הפגיש אותם עם נפגעי הלם-קרב ועם רופאים שטיפלו בנפגעים אלה, וכך יכלו השחקנים לרדת לעומק הבעיה וללמוד אותה מקרוב. בעוד הסרט הזה יוצא אל מסכי הקולנוע, מתכנן יואל שרון את סרטו הבא.

■ ■ ■

● הלבת ללמוד צילום באופן מיקי צרעתי?

נסעתי ללמוד באילון קולנו' בלונדון. במשך שנה וחצי, מאז השחרור מהצבא, חסכתי כסף. עברתי קשה, צילמתי חתונות, ונסעתי ללונדון ללמוד.

● למה לא התחלת ללמוד בארץ? למה ללמוד?

אז לא היה כלום בארץ. במשך השנה וחצי שהייתי כאן, אחרי השחרור, התקבלתי ללימודים בקורס של הטכניון ללימודי-חז"ק. זהו קורס של שלוש שנים, ואני התקבלתי ישר לשנה השנייה. סיימתי אותה ונסעתי ללונדון, וגם שם התקבלתי לשנה שנייה, ולמרותי חרדש וחצי.

למה רצית להיות? רציתי להיות צלם. היו לי הרבה חלומות. רציתי לשלב את הטמפרמנט ואת יצירה-ההרפתקנות שלי עם הצד האחר, ההתעסקות באסתטיקה. צילמתי בעיקר פורטרטים של אנשים, צילמתי אירועים. ראיתי את עצמי נודד בעולם ושולח למגזינים הגדולים כתבות מצולמות שלי. ראיתי את עצמי כותב ומצלם.

אני לא מתלאכיב. אני מבארשבע של סוף שנות ה-60. אז זו היתה הפרובינציה הכי פרו-בינצ'אלית שיכולה להיות. מי דיבר אז על צילום בבארשבע? הייתי מאוד זר בחבורה שלי. כולם

התחילו לחיטות שלא היו קשורות לטקס של יום-הכיפורים. ואז עברה שמועה שקורה משהו בארץ, למרות שאף אחד לא דיבר על מילחמה. דיברו על תקרית.

הלכתי לאכול אצל איזו דודה את הארוחה המסיימת את הצום, ופיתאום שמעתי חרשות. הבי-בי-סי שידר בערב, ועדיין לא קלטנו שמדובר במילחמה, כי עדיין היו הכחשות של צה"ל. אבל

הרגיעו ואמרו שזה שום דבר. אז גם עוד לא היו בכלל טיסות לארץ.

● כבר באותו השלב רצית לחזור לארץ?

לא. כי הקולות בשגרירות היו שתוך יום-יומיים הכל ייגמר, ושלא צריך לחזור ושנמילא אין טיסות. אבל זה לא נגמר, והמון אנשים, ישראלים, התחילו להתרכז בשגרירות. לקחו

● ומייד גויימת?

הכל היה מאוד דרמטי. האפילו את המטוס כשהתקרבנו לארץ, כי אמרו שיש חשש לפעולה אווירית. ובמטוס היתה אווירה של יחידת-קומנדו, שבאה לחלץ את עסי-ישראל. היה שם מיטב הנוער, וכולם כמעט הכירו את כולם. והיה שקט, וחושך, ומתח.

נחתנו, וישר לקחו אותנו לטרמינל, שהיה גם

בסוף הראיון הוא בכה... הוא גמר לספר לי את סיפורו האישי, וראיתי שמעיניו זולגות דמעות... גם בעיניי היו דמעות...

הוא בהאפלה מלאה. העלו אותנו מיד על משאית וחשכנו שהנה, שולחים אותנו לחזית.

● נתנו לך מדים?

שום דבר. הייתי לבוש בחליפה לונדונית, והיה לי תיק ג'יימס-בונד ביד, ושלוש אותנו למאגר הקצינים ברמלה. הגענו למחנה לפנות בוקר, ואני ישר חיפשתי את האפסנאות, הנשקיה, רציתי לחתום על ציוד ולצאת למילחמה.

אבל איפה? כולם ישנו שם.

● מישו סיפר לכם מה קורה, אמרו לכם שהמצב חמור?

במחנה קיבלתי דף לצנחן. מין סטנדרטל כזה, שהוא עדיין אצלי, ושם היה כתוב משהו כמו: בלמנו את מיתקפת-האויב, ועוברים לשלב מיג-ננה, ובמקומות מסויימים כבר עברנו לשלב מיתקפה. דברים מהסוג הזה.

● דברים של הרגעה.

כן. ושם, בבסיס ברמלה, היינו די הרבה זמן, ואמרו לנו שנשב בשקט. לי היתה תחושה שהמיל-חמה בורחת לי בין הידיים.

■ ■ ■

● רצית ללכת למילחמה?

רציתי ללכת: בשביל מה באתי? אם צריכים, אז נלך: היו לי חיילים, היתה לי מחלקה, ולא ידעתי איפה הם.

● היית מייטר?

מצד אחד הייתי פייטר, מצד שני, כמובן, היה פחד גוראי בפנים, וגם הריחוק משה-הקרב השפיע על הפחד הגוראי, כי לא ידעתי מה קורה.

● ובשלב הזה כבר שמעו על הרגלים, כבר ידעו שיש הרבה הרגלים.

בטח. ובשלב מסויים באו ואמרו לנו שמארגנים אותנו לחוליות של שלושה קצינים בכל חוליה, ושנאנחנו נהיה חוליות-קומנדו של מתאבדים ונצא ללחום בטנקים, מצויידים בטילים אמריקאיים חדשים.

● התנדבתם למשימה כזאת?

כולנו באנו להתנדב. לקחו קציני-סירות. אני

מאתנו את הרכונים והתחילו לאסוף נתונים על כל אחד — דרגה, יחידה וכו'. ואז העלו אותי, עם עוד קבוצה של קצינים, למטוס הראשון שיצא כלילה. אנחנו היינו הוויכים המאושרים לעלות למטוס.

● כך הרגשת, בזוכה מאושר?

בטח, כולם הרגישו כך: והנותנים צעקו וצרחו ובכו. היו שם אלפי ישראלים שדרשו לחזור.

זהו. אנחנו יצאנו במיצער של גיבורים. נחתנו לפנות-בוקר של ה-10 באוקטובר, שהיה בדיוק יום-ההולדת ה-24 שלי.

● זה מאור סמלי.

כן.

היו הרבה פירסומים של מדינות-ערב, שהודיעו שצבאות-ערב נמצאים בדרך לתל-אביב ולירושלים. וזה נשמע נורא.

■ ■ ■

● אז מה עשית, צילצלת הביתה, להורים?

מה פיתאום! בבית של ההורים בבארשבע עוד לא היה אז טלפון. ולא היו לי חברים בלונדון ולא היה לי עם מי לדבר. אז למחרת בבוקר הלכתי לשגרירות הישראלית, ומאותו הרגע, כמובן, לא חזרתי לבית-הספר. הייתי מחובר לרדיו, לטלוויזיה ולטלפון עם השגרירות. ושם, בשגרירות,

הלכו ללמוד כלכלה ואלקטרוניקה. ואני, במקום להמשיך בלימודים מסורתיים, הלכתי ללמוד צילום. יצאתי לחו"ל בפעם הראשונה בחיים. זה היה דבר יוצא דופן.

■ ■ ■

תיקה-עבודות שלקחתי איתי כלל צילומים שצילמתי בצבא וקצת אחר-כך. אני זוכר שציר למתי בעזה, כששירתתי שם בשירות הסדרה. הייתי אז מ"מ צעיר. אז לא היתה טלוויזיה.

● זו היתה תקופת שרון בעזה?

כן, ואני הייתי ביחידת-סיור של הצנחנים. צילמתי שם תוך כדי הפגנות ובולגאנים ופיזור הפגנות ומירדפים. וכבר אז רואים בתמונות את החייל בישראלי בעל המגף והקלצ'ניקוב, מול האם הערבית הבוכה על הכן שלה שמת. ואן, כילד, זה כבר עבר עלי ובא לידי ביטוי בצילומים שלי.

זה היה חלק מתיקה-עבודות שהבאתי איתי ללונדון ומייד התקבלתי ללימודים. זה היה כבר נדיר, כי בדרך-כלל צריך להירשם לשם שנה מראש.

● והתחלת ללמוד. נהנית מהלימודים?

כן, וזה נהנית? זה היה פיצוץ בראש. הגעתי ללונדון למרכז-התרבות, בפעם הראשונה. הייתי בסריף סטואלי. הייתי באי-יפורה גלום. פיתאום מצאתי את עצמי במקום הכי-נכון. התגשמות של חלום. והנה, התלום נמשך חורש וחצי.

אני זוכר שביום השני, יומיים אחרי שפרצה המילחמה, היינו צריכים לצלם סרט דוקומנטרי ואני פשוט לא חזרתי לבית-הספר.

● איך זה קרה?

אחרי הרבה שנים שלא צמתי, החלטתי באותו יום-כיפור לצום. אני חושב שהשפיעו הריחוק מהבית, האווירה הורה שבה חייתי, היתה לי תחושה של חג.

אני זוכר שהייתי בבית-הכנסת הגדול של היסטוריוסטר ואחר-כך-הזרירים, לפני הנעילה,

התצלום האחרון שצילם שרון לפני סציעתו.
הייתי רץ. מסתער ומצלם!

(המשך מעמוד 15)

זוכר אז בפעם הראשונה את הבומבה בראש. כי פיתאום הצמידו לנו הגררה של "זהו זה", מי יודע מה הולך לקרות. וזה לא היה נעים. אז יום אחר ישבנו בכוננות התאבדות, ואחר

היה לי ברור שאני צריך לחזור לבובה שלי. מה, להסתכל לאנשים בעיניים באובה שלהם ולא באובה הביצים

כך ירדו מהרעיון. אחרי כמה ימים נמאס לי מהמידסאות של הבסיס ברמלה, ורציתי לחפש את יחידתי האם שלי.

איך?
בירתי איפה סירת-חרוב. אמרו לי שהיא בביקעה. אז לקחתי את הנשק והתגורר שחתמתי עליהם, ונסעתי בטרמפים לביקעה. מצאתי אותם מחופרים שם בוואדי, מול הירדן. מצאתי את המגד, שבומני היה מ"פ, והוא קיבל אותי. קיבלתי מחלקה, וכעבור כמה ימים העבירו אותנו ברומה, והתחלנו במילחמה.

מתי זה היה?
שבוע לפני סיום המילחמה.

לאן לקחו אתכם?
לאזור התעלה. בהתחלה היינו בצד שלנו, המזרחי. היו לנו קטעיליחמה בכוחות קומנדרו מצריים, שחצו את התעלה.

וב-22 באוקטובר היתה הפסקת-האש הראשונה. כל אותו היום היינו ברכנו לכיבוש פורט-סעיר. ידעתי שאנחנו הולכים למשימה שספק אם נחזור ממנה.

פחדת?
בטח שפחדתי יותר מזה: ידעתי את האמת, את המציאות בשטח. ידעתי שאנחנו במצב נחות, ושהרבה מאיתנו לא יחזרו. אני זוכר שנתתי קבוצת-פקודות לחיילים, והרגשתי שאני מנסה לעורר את עצמי ואותם, ודי עובר בעיניים גם עלי וגם עליהם.

חשבתי אז שבסדיר נפצתי פעמיים ויצאתי מזה, ומי יודע מה יהיה עכשיו.

היציאה שלנו, והתחלנו לפרק את הציורים והתחמושת ואמרתי לעצמי: זהו, יואל, זה נגמר. מחר אתה מורדה על הציור, נפרד מההורים וחוזר ללונדון. אתה את שלך עשית.

אני חושב שעוד לא הספקנו לפרק את הציור, והגיעה הורעה שממשיכים וחוצים את התעלה.

לא שאלתם שאלות?
מי שאל שאלות? היום שואלים. אז לא שאלו. הבנו שהמילחמה לא נגמרה, ושמענו את רעמי התותחים ואת המטוסים. ולא הבנו מה המשימה בדיוק.

כמה הייתם?
גדוד. בערך 150 איש, שנסעו בוחל"מים.

התחלנו במסע לכיוון השטח החקלאי, והתנועה היתה דרומה, לכיוון העיר סואץ. במשך יומיים לחמנו כל הזמן בתוך יעד מצרי, תוך כדי תנועה, במקביל לסוללה המצרית, כשבצדה "הישראלית", המזרחית, היתה הארמיה השלישית המצרית. והמטרה שלנו היתה לכתר את הארמיה הזאת. כך שהאויב היה גם לפנינו וגם מאחורינו. ובמשך כל המילחמה המושכת לצלם.

מה צילמת?
הכל. את המילחמה, את ההסתערויות, את הפיצוץ. הכנתי תיקי-עבודות. בשבילי המצלמה היתה כלי שבאמצעותו התמודדתי עם המציאות הכליכך קשה, שאלה התגלגלותי מהלימודים בלונדון.

היה לי משבר נפשי מאוד קשה. נפילתי מלונדון ישר למציאות הצבאית, לשפה הצבאית, פיתאום כולם נראו לי אחרים. המעבר היה מאוד קשה, והמצלמה, שהיתה לי על הכתף במקביל לקלצ'ניקוב, היתה מעין חיץ, ודרך מאוד בלתי מודעת להתמודד עם האירועים.

צילמתי. ועד היום אני לא מבין איך תיפגעתי את שני הכלים ביחד. הייתי רץ, מסתער ומצלם. פיתאום זו היתה הגשמת החלום של אחריי הלימודים. ובראש חשבתי שאני חוזר ללונדון, ושאת עבודת-הגמר של השנה כבר עשיתי במילחמה. והתיק שלי היה עמוס בנגטיבים.

זה היה עד הרגע שבו נתקלנו בכוח-שיריון לפנינו, והתחלנו להיערך כדי לתקוף אותו. קיבלנו פקודה להזדרז ולהגיע לעיר סואץ, ותוך כדי התנועה חטפנו פגיעה ישירה מהצד השני, הישראלי. חטפנו פגיעה ישירה.

באיזה מצב הייתם?
אני יושבתי בקידמת הנגמ"ש, למעלה, ועל

שרון בצילום עצמי בצניחה הראשונה בכ"ח וצחקתי, בכ"ח וצחקתי...

אותי בחיים. ואתה רוצה שיכאב לך יותר, כדי שלא תלך לאיבוד.

אלה היו רגעים של פחד?
זה כבר לא פחד, זה מין זהו זה, ככה זה נגמר. והכל נראה כליכך פשוט, פיתאום. אף פעם לא האמנתי שזה יקרה, והנה זה קורה. ובכל פעם שהתעוררתי, אמרתי שניצלתי, שעוד לא גמרתי, שהפעם אחזיק יותר חזק. וזהו.

בעצם, פה התחיל המאבק שאני לא אתן לעצמי ליפול, שאני חייב להילחם בשיניים. בעצם עוד לא קלטתי מה קרה, ומה סוג הפגיעה, אבל היתה לי הרגשה שאני לא יכריעו, ושאתי אחזור להיות מה שרציתי להיות. שאם יצאתי מהגיהנום הזה, עכשיו הכל תלוי בי. ואם זה תלוי בי, אז אותי לא יכריעו.

ומתי נודע לך מה יש לך?
לאט-לאט. אני לא יכול להצביע על יום או שעה שבאה מישלחת-דופאים להגיד לי שהימים והלילה אני משותק ב-100%, שיותר לא תלך, לא תזיז, לא תשתין. לא היה דבר כזה.

וגם כשאמר, אני לא רציתי לשמוע ולהבין. הייתי משוכנע שהם לא יורעים עם מי יש להם עסק, שאני מפה קם. הייתי משוכנע שאני חוזר ללונדון, וממשיך לצלם. חשבתי שזו תאונה קטנה, ושאתי אתגבר עליה. ואולי בגלל הבלוף ומנגנוני-ההגנה וההתייחסות שאני אחליט מה שיש לי ומה שאני אעשה, עברתי שנה מאוד... זה היה טריפ של לחימה, להוכיח לעצמי ולכולם.

"בסוף עריכת הסרט, כשהקדשתי אותו לחיילים, הרגשתי שסוף סוף עברתי את תגובת האבל האמיתית על מה שקרה אז"

לא היה לי זמן לרחמים. זו היתה הקצנה לכיוון השני. היום אני לא מבין איך ולמה, אבל ככה זה עבר. זו היתה שנה קשה של עבודה ובסופה מצאתי את עצמי עומד על הרגליים, בניגוד לתחושות, ומדלג ודוחק את כל הרוחות הרפואיות.

היית צריך להיות מרותק לביסאי גלגלים. מדוע הרגשקשת על הביים? ביסאי לא יותר נוח?

תנסי ותגיד לי! האמת היא שזה בוודאי יותר נוח, אבל מהמאבק שלך עם עצמך ועם הדימוי שלך, איך אתה רוצה להיראות, כאומלל, כנפיל, לי היה ברור שאני צריך לחזור לגן-מטר, להסתכל לאנשים בעיניים בגובה של ולא בגובה הביצים.

זו היתה המטרה, ובכל תחום, עד היום, אני קובע קודם-כל את המטרה. נקודת-המוצא היא מה אתה רוצה, ולא הדיאגנוזה הרפואית. אתה תמצא את הדרך להגיע למטרה.

במבדל כל התקופה הזאת, האם חשבת מדוע בכלל היית צריך לחזור מלונדון?

פשוט לא.

לא היה בדך שום כעס?

(המשך בעמוד 20)

עבר לי בראש שאין לי רגליים. ומכיוון שלא יכולתי לזוז, לא יכולתי להרים את הראש או את הידיים. לא יכולתי לבדוק את הרגליים.

צחקת?
לא. התעוררתי כשמעלי כבר היה החושב של הפלוגה. פתחתי את העיניים והוא היה מעלי. שאלתי אותו אם יש לי רגליים והוא אמר שכן. לא האמנתי.

הוא אמר שהכל בסדר. שאלתי אם נפגענו, והוא אמר שכן, אבל שהכל בסדר, שכולם באיזור. זה היה שעה אחרי הפגיעה. ואז הגיע המ"פ ושאלתי אותו מה קורה, ואף אחד לא סיפר לי מה קרה לנגמ"ש. ושוב שאלתי אם יש לי רגליים, והוא אמר שכן, ואז נרגעתי. מסביב נמשכה המילחמה. אנחנו נתקלנו בכוח-קומנדרו מצרי, וזה היה קטע קשה.

הניחו אותי על נגמ"ש-רפואה, ושם פיתאום פגשתי את החיילים שלי. וכשאני אומר פגשתי, זה לפגוש חלקים. מחזה נוראי. אתה עם הכאבים הנוראיים שלך והחיילים מסביב דוממים.

תמונות נוראיות. 16 תב"ה מתוך ה-19 נהרגו שם. והתחושה שליוותה אותי היתה של איך יוצאים מפה. ופיתאום היתה לי תחושה איומה של חוסר-אונים. הרגשה שאתה לא מסוגל לעשות כלום. מילא הכאבים והמורפיום, אבל הרגשה שאין לך מושג מה קורה, ומסביב יריות וקליעים וכל הנגמ"ש הוא אימפוטנט, כי חוץ מהרופא והנהג כולם גוויות.

תחושת חוסר-האונים היתה איומה. זה חוסר יכולת לתפקד. וזה יצר אצלי זעם, וחשבתי לאן הגעתי. חשבתי שזה לא הוגן. במצב הזה, המילחמה אינה הוגנת.

מדוע?
כי אם אתה שלם, ומולך בא צבא, אז זה צבא מול צבא, ומי שיותר חזק ויותר טוב — מנצח. אבל כשאתה שוכב פצוע, ולא מסוגל להשיב מילחמה, זה לא הוגן.

אבל איכשהו יצאנו מזה. אחרי הרבה שעות של טיולטולים וכאבים והתעלפויות והתעוררויות, מצאתי את עצמי בתאג"ד, אחר-כך במטוק, בכ"ח החולים ברפידים ואחר-כך במטוס לבית-חולים בארץ.

בנגמ"ש היו פצועים ומתים ביחד?
היו מתים, היו שגססו, אני לא כליכך ראיתי מסביב. ראיתי איברים פתוחים, שמעתי גניחות, חירחרורים, ואני חלק מזה.

חשבת שתמות?
בשלב הזה, תחושת-המוות היתה קשורה יותר לתוסרי-האונים, ולא לפציעה.

כשהגעתי לרפידים והתעוררתי לכמה דקות, הבנתי שאני פצוע מאוד קשה. אבל כשהעלו אותי למטוס לארץ, היתה לי הרגשה טובה. כי בבית החולים ברפידים היו המון פצועים, ומישהו עבר ואמר שאותי צריך לשלוח לארץ, והיתה לי הרגשה שמטפלים בי, שאני בידיים טובות. תחושה ביתית.

במטוס פיתאום התחיל מאבק שלי בעייפות ובתודרה, ואמרתי לעצמי שככה מתים. כליכך פשוט. בא לי לעצום את העיניים וזהו. זה נראה לי יותר מדי פשוט ומאוד לא-הוגן.

למה?
כי אמרתי שאני גומר, ומי יודע מה יקרה איתי אחר-כך, שבסך-הכל זה לא נורא, אבל המישהו והחברים שאני משאיר מאחורי יצטרכו להתמודד עם הכאב, וחשבתי שזה לא פייר, והחלטתי שאני צריך להחזיק בחיים, שאני נאבק ומנסה ונהנה מהכאבים, מכיוון שחשבתי שהכאבים יחזיקו

שרון עם בנו, איתי

חשבתי שככה מתים. כליכך פשוט!

איפה נמצעת בסדיר?
במירפיים בביקעה.

זאת אומרת שהיתה לך הרגשה מוחשית לקראת מה אתה הולך?

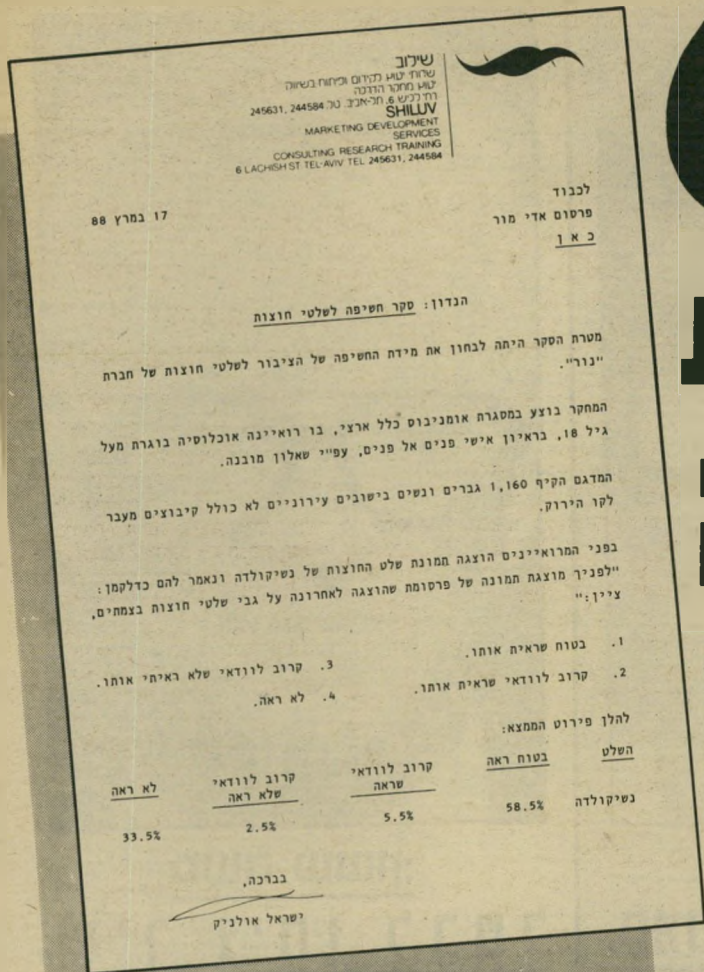
בטח שידעתי, למרות שבסדיר הכל נראה אחרת. אתה ילד, לא מבין מה יש להפסיד. והנה אני, בפעם הראשונה בחיים התחלתי לחיות, הייתי בתהליך הגשמה עצמית. ראיתי את החלום מתגשם.

והכל תוך כדי התנועה ליעד, שהיתה קשה בפני עצמה. היתה אפולולית של דימדומים. זו היתה תמונה מרהיבה בביצוע. ופיתאום אמרו לנו בקשר לעמוד. המתנו שעה, והסתבר שהפסקת-האש נכנסת לתוקף.

נשמתי לרווחה. ואז אמרו לנו להתקפל. הצעירים כעסו. היתה תחושה שהו, הקטע הזה נגמר. הגענו לאיזו דיקלדה באיזור. זה היה בסיס

* 64%

ראו את נשיקולדה על שלטי נור

חברת "שילוב" - שירותי יעוץ ומחקר, ערכה סקר חשיפה לנשיקולדה.

הסקר נערך פנים אל פנים, על-פי שאלון בקרב מדגם שהקיף 1,160 גברים ונשים.

* 64% השיבו כי ראו את שלטי נשיקולדה (נור).

צלצל:

(03)922-3113

ונספר לך עוד על הסקר.

* מבצע נשיקולדה כלל פחות מ-100 שלטים!

מספר הפקסימיליה החדש שלנו:

(03)924-6519

נור

שאלה הפתוחה (נור) במצוקה.

נור - פרסום בראש חוצות